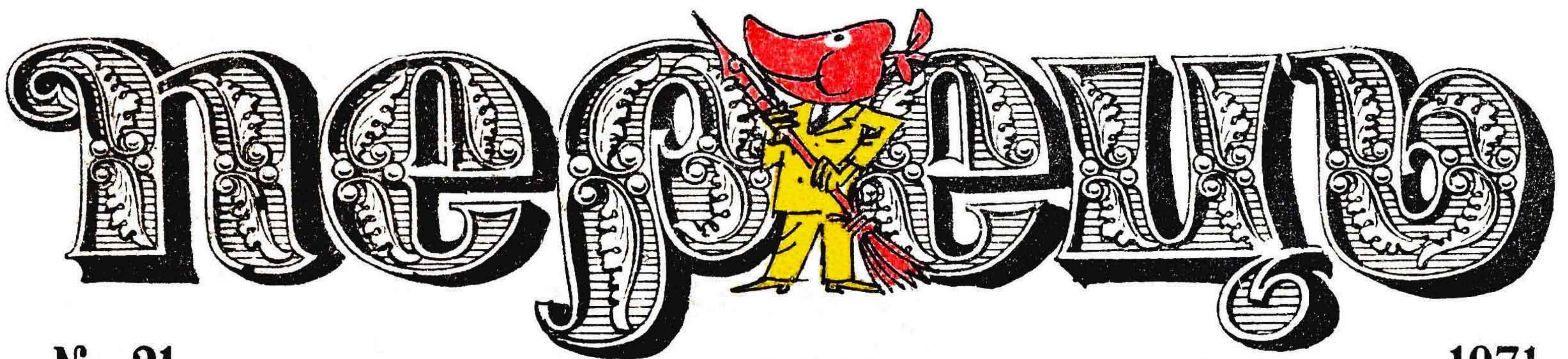

— Ми вам завклубом підібрали...

І сміх, і грих

«Розтрата, злодійство, шахрайство — все це настільки ж природне для Лас-Вегаса, як чотки для монастирів».

(Журнал «Тайм» про звичай в американському місті Лас-Вегас).

«Тепер уже можна говорити про справжній «бізнес на чистій воді», який процвітає у США. Все більше продовольчих магазинів продає воду в пляшках — починаючи від «водогінної води спеціальної очистки» [20 центів за 0,94 літра] до «високоякісної джерельної води» [вона коштує дорожче — 45—65 центів]. На Західному узбережжі США, як гриби після дощу, появляются автомати для продажу цього дорогого «еліксиру». А членом одного привілейованого клубу в Сан-Дієго за відповідну плату надається можливість поплавати в басейні, наповненому чистою пляшковою водою».

(«Бізнес уін», Нью-Йорк).

«Отже, теперішнє становище можна охарактеризувати так: чим ближче день загальних виборів, тим далі від нас справжня демократія».

(Джакартський часопис «Абаді» про вибори в Індонезії).

«Знаєте, я купую картину за 20 тисяч марок, продаю за 40 тисяч, а покупцеві кажу, що вона коштує 80 тисяч. Щоб зробити йомуприємність...»

(Фрідріх Кон — західнонімецький мультимільонер, спелулянт від мистецтва).

«Джордж Фішер, президент національної асоціації з питань освіти змалював важкі умови, в яких перебувають викладачі-негри на більшій частині півдня країни, де при проведенні інтеграції* шкіл їх або понижують у посаді, або звільняють зовсім...»

Один приклад із багатьох: Фред Маккой, директор школи для негрів, був переведений в «інтегровану» школу на посаду викладача 4-го класу. На цій посаді Маккой пропрацював півдня і був призначений... прибиральником шкільних туалетів».

«...в одній із шкіл білий учитель заганяє чорношкірих учнів у куток класу і пояснює новий урок, повернувшись до них спиною».

(«Тайм», Нью-Йорк).

«При картографічному зображенні ФРН і НДР не можна відмовлятися від позначення німецьких імперських кордонів 1937 року... Німецькі міста, що знаходяться поза межами ФРН і НДР, повинні мати на картах німецьку назву з прибавленням їх сьогодишньої назви, наприклад, Кенігсберг [Калінінград]».

(З рекомендацій об'єднання західнонімецьких шкільних видань).

* Інтеграція шкіл — так називають у США запровадження спільного навчання дітей білих і негрів.

Телеграфне агентство ЧЕРЦЯ

ПРОЦЕНТОВКА БУДЕ!

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК. (Кор. ТАП). Взввшись за ремонт обласного Будинку народної творчості, тутешній виробничий комбінат управління кінофікації (директор т. Шевчук) домагається бажаних результатів — в кінці кожного місяця на столі директора Будинку з'являється «процентовка» з описом виконаних робіт.

Цього будівельники досягають, зокрема, завдяки розробленим ними оригінальним методам. Так, наприклад, зробивши дверні та віконні рами більшими, ніж гнізда для них, ремонтники запропонували розширити ті гнізда, тобто колупати те, що зроблено за час їх слякої-такої діяльності на цьому об'єкті.

Значить, процентовка знову буде!

Цей метод дає помітні — навіть для ока невтасмиченого в усі тонкощі будівельної справи перехожого — результати: за чотири роки Будинок народної творчості так і не доведено до пуття.

ЗДАЧА ОБ'ЄКТА

Як передає наш кіровоградський кореспондент з Добровеличківського району, тут у селі Карбівка відбулася урочиста церемонія здачі об'єкта. Будівельники, які рівно десять років споруджували баню, нарешті передали її в надійні руки... ремонтників

ШЛЯХ ДО ОЛІМПІЙСЬКОГО ЗОЛОТА

Сильну команду штангістів підготовлено до наступних олімпійських ігор у Маловисківському районному універмазі, передає наш кіровоградський кореспондент. Тут для майбутніх чемпіонів створено всі умови. Зокрема, протягом двох років з дня відкриття універмагу силами будівельно-монтажного управління облспоживспілки не встановлено вантажного ліфта, і продавці-важкоатлети в порядку щоденного тренування тягають із підвалу нагору тонни товарів. При цьому вже встановлено ряд неофіційних рекордів.

Тренує команду начальник будівельно-монтажного управління С. Р. Клейнер.

ЗАЯВА ТАП

Серед документів ТАП з'явилося дві повістки, виписані на ім'я мешканців м. Черкас — Андрущенка Олега Григоровича та Андрущенка Ігоря Григоровича. Цими повістками повідомляється, що обом вищевказаним громадянам «необхідно з'явитися в прокуратуру міста Черкас... 9 серпня 1971 року». Олегу Григоровичу — на 9.00, Ігорю Григоровичу — на 10.00. ТАП уповноважений заявити, що без няньки, хоча б однієї на двох, ані Олег Григорович, ані Ігор Григорович з'явитися в прокуратуру не зможуть — братам-близнятам всього по 4 роки із хвостиком.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ну й штат розрісся у нашому інституті! Третій день займаю чергу — і все не встигаю до шостої години навіть одної партії зіграти.

Що таке справжній детективний твір? Це коли спочатку нічого не зрозуміло, в середині є непередбачені жертви, наприкінці майже все роз'яснюється, а закінчується більш-менш благополучно.

Так от. Можемо довести, що наша історія повністю відповідає цим жанровим вимогам.

* * *

...За дві доби до зустрічі Нового року, коли в «Дитячому світі» чути було галас дітлахів, які вибирали ялинкові іграшки, а керівники деяких підприємств тим часом сушили собі голови тим, як краще організувати останню в поточному році штурмівщину,— у такий веселий зимовий вечір вузькими вулицями стародавнього Львова петляв автобус. Він нічим особливим не привертав до себе уваги. Але «людям, які навіть у свята не знають спокою, оберігаючи наш спокій» (це, даруйте, цитата з багатьох детективних творів), щось у тому ординарному автобусі видалося підозрілим. Чи те, що в ньому майже не було пасажирів, чи те, що їздив не за якимось певним маршрутом. Одне слово, зупинили автобус.

У ньому, крім водія, сиділа жінка в оточенні паперових лантухів. Після необхідних у таких випадках формальностей жінка пояснила, що автобус орендований міським молокозаводом, що вона є Л. В. Климовою і, крім того, обіймає посаду головного технолога цього підприємства, а в паперових мішках — молокопродукція, яку вона розвозить пенсіонерам.

Міліціонери, звісно, повірили. Бо, справді, чимало пенсіонерів, сідаючи за новорічний стіл, змушені, на жаль, через різні обставини цокатися вже не «Українською з перцем», а кефіром, і закушувати не маринуваним оселедцем, а сиром.

Така турбота про пенсіонерів виглядала не лише абсолютно вірогідною, а й надзвичайно зворушливою. Тому в декого з міліціонерів на очах блиснули сльози. І вже крізь сльози вони попросили документи, які б підтвердили благородні поривання керівників заводу. Та, на жаль, задовольнити їхньої цікавості Л. В. Климова не могла. Жодних документів на молокопродукти в неї не було...

* * *

Поки пенсіонери за дієтичним новорічним столом цокалися не привезеним, а особисто купленим у магазинах кефіром, міліціонери дещо уточнили. По-перше, те, що пенсіонери дуже передбачливо вчинили, не поклавши всіх надій на альтруїстів

із молокозаводу. Бо ті добродії і не збиралися їм нічого завозити. Лантухи з молочною продукцією були призначені не їм, а деяким працівникам санепідстанції та іншим інспекторам, від яких певною мірою залежить оцінка діяльності заводу. Тому й везли без документів.

Щоправда, згодом завідувача виробництвом Шаповалова представила накладну, підписану головним бухгалтером заводу Записоцькою. Гарна така накладна, симпатична. Тільки фіктивна. Про людське око складена.

* * *

...У кабінеті начальника Львівського управління молочної промисловості стояла напружена тиша. Чути було лише шелестіння вентилятора моделі «підлабузник». Незважаючи на зимову пору, господареві кабінету товаришу Маленку було гаряче. Він переживав муки творчості. Перед ним лежало представлення з міліції, доповідні, пояснення, кримінальний кодекс. Він прагнув звести все це до купи. А воно не зводилось. Особливо кінці кінцями.

Начальник ще раз прочитав представлення, звірився з кодексом. Так і є — всі ознаки статті 17-84: замах на розкрадання державної власності. Про це для порядку слід обов'язково згадати в наказі. І що порушники заслуговують на суворе покарання, теж слід вписати. Та от що його написати після славнозвісно-рятівного «але, враховуючи»? Стоп! А коли так:

«Зважаючи на вищевикладене, що кваліфікується, як злочин, передбачений ст. 17-84 КК УРСР, тт. Шаповалова, Климова, Записоцька заслуговують найсуворішого покарання й звільнення з посади, але, враховуючи заяву директора заводу Трубачової Л. М. про те, що вивезення продукції і підписання накладної зроблено з її відома, наказую...»

Далі вже пішло легко. Як то кажуть, справа техніки. Вписав: Шаповаловій сувору догану, Записоцькій — догану, Климовій — понизити в посаді. І віддав рукопис секретарці для передруку. (Як бачите, обіцяні жертви в середині твору уже є).

За годину товариш Маленко закликав секретарку, поцікавився:

— Вивісили наказ? Читають люди?

— Читають.

— Ну, й що?

— Одні сміються, інші дивуються...

— З чого?

— Якщо, кажуть, Трубачова дала вказівку вивозити, то саме її слід було найсуворіше покарати. А там написано: «Зобов'я-

зати тов. Трубачову Л. М. навести належний порядок у збереженні матеріальних цінностей». Як же, кажуть, вона може навести порядок у збереженні, коли сама є організатором розкрадання?!

— Охо-хо! — журливо зітхнув товариш Маленко.— На моє б місце їх, отих насмішників! А про перехідний Червоний прапор вони подумали?! Не можуть вони того зрозуміти...

Справді, люди не могли зрозуміти. І добре, що не могли зрозуміти: це ще раз підтверджує, що наша історія розвивається в строгих рамках хрестоматійного детективу.

* * *

А щоб воно дещо прояснилося, мусимо нагадати про події, що відбувалися за півроку до описаних.

...У перші дні липня на подвір'ї молокозаводу діялося казна-що. Машини одна за одною снували туди-сюди. З радгоспів приміського району привозили молоко.

При виїзді з воріт представник заводу зупиняв кожну машину та пошепки екзамінував представника радгоспу.

— Ви сьогодні в нас були?

— Боронь боже! Ви мене не бачили, я вас не бачив!

— Правильно! Молодець! А ви,— питає іншого, — коли в нас були?

— Три дні тому!

— Правильно! Молодець! Так і запишіть собі!

Ті так собі й записували. І в заводській бухгалтерії та в лабораторних і виробничих документах теж так само записували. І тому дуже гарно все витанцювалось.

Бо якби записували не так, а як воно насправді було, то вийшло б, що завод недодав до плану другого кварталу понад 150 тонн цільномолочної продукції. А оскільки записували саме так, тобто, що фактично вироблене в липні буцімто вироблено в червні (приписавши в такий неумудрий спосіб близько трьохсот тонн продукції), то воно й вийшло, що завод не тільки не зірвав плану, а дуже навіть навпаки: набагато його перевиконав. Настільки перевиконав, що за підсумками Всесоюзного соціалістичного змагання заводів було присуджено перехідний прапор та грошову премію — 6,3 тисячі карбованців.

Те, що на Львівському молокозаводі, крім молока в паперових пакетах, виробляють ще (до того ж систематично!) й молоко на папері, встановили контролери Міністерства фінансів. У результаті нещодавно побачив світ наказ міністра м'ясної та молочної промисловості УРСР. Тепер уже (після відповідного рішення місцевих партійних органів) Л. М. Трубачову увільнено з посади директора. І про самого товариша Маленка є в наказі також дуже грізний пункт. Там так прямо й сказано: «Вказати начальнику Львівського управління молочної промисловості товаришу Маленку на відсутність належного контролю за роботою Львівського молокозаводу й за достовірністю його звітності».

Тільки товаришеві Маленку, чесно кажучи, не все зрозуміло. На що саме йому, власне, вказують? Він же й сам добре знає, що не було з його боку контролю ні за роботою, ні за достовірністю. Це те саме, якби вказувати йому на те, що кефір роблять з молока, а липень буває після червня. От якби йому в наказі розповіли, чому саме він допустив таку незбагненну безконтрольність і що саме йому за це належить одержати,— ось тоді було б зрозуміло. А так — незрозуміло.

Крім того, все, як бачите, закінчилося більш-менш благополучно: ні за крадіжки, ні за приписки нікого не судили, хоч це, як відомо, справи підсудні.

І то дуже добре, що наша історія, ні на крок не виходячи з рамок жанру, закінчилася саме так: в основному благополучно і все-таки не до кінця зрозуміло.

Це, повторюю, дуже добре.

Для детективного твору.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Дали перцю!

«Музику — в маси!» — так називалося повідомлення Телеграфного агентства Перця у № 15 за 1971 рік. В ньому йшлося про те, що Дубровицька лінійна дільниця зв'язку вдень і вночі щедро транслювала веселу музику через усі телефони. Власникам телефонів не треба було ходити на концерти і навіть вилучати приймачі. Єдина незручність — не можна поговорити по телефону.

Головний інженер Ровенського обласного виробничо-технічного управління зв'язку т. Яценко повідомив редакцію, що за незадовільне утримання засобів зв'язку начальника Дубровицької лінійної дільниці т. Садовського з роботи знято.

Мад. Р. САХАЛТУЄВА

— У нього другий розряд з плавання! Візь-
memo слюсарем-водопровідником.

І ЗОВСІМ НЕ СТРАШНО!

Сірники, як відомо, виготовляються для того, щоб із порожніх коробочок хатки робити. Це вам пояснить кожна дитина. Самих же сірників дітям у руки давати не слід, бо тут уже недалеко й до біди. Це вам пояснить кожен пожежний інспектор.

Але, виявляється, не кожному й дорослому можна довіряти цю небезпечну річ...

Заманулося двом дядям — керуючому другим відділом радгоспу «Примор'я» Василеві Антоновичу Заїці та агрономові цього ж відділу Миколі Григоровичу Андрієвському — влаштувати шикарний фейерверк на честь закінчення жнив. Чиркнули вони сірничком і підпалили... мало не двісті гектарів стерні!

Видовисько було справді

грандіозне — вогняні язики затанцювали по всьому полю, знищуючи на своєму шляху все живе й зелене. Загибли пташки, корисні комахи теленомуси, що знищують шкідника-черепашку, вигорів перегній у ґрунті, обвуглилося 260 стовбурів сріблястих тополь у лісосмузі...

Ой, і грайливі ж дяді!

Признатися, потім вони й самі злякалися наслідків своєї пустотливості. Але все обійшлося щасливо: районний держпожінспектор Р. Г. Ляшенко наклав на обох по 50 карбованців штрафу, та й годі.

І зовсім, виявляється, не страшно!

Л. КОНДРАЦЬКИЙ.

Селище Березань
Миколаївської області.

ПЕРЕОФОРМЛЕНІ СЮРПРИЗИ

Профспілкову роботу можна порівняти з морем. Можна з Чорним, можна з Балтійським.

Як не вихлюпати моря, бідкаються іноді члени місцевкому, так не вичерпати до дна всієї профспілкової роботи...

Нотки зневіри в серцях окремих профспілковців, звичайно, не означають, що ці діячі опустили руки. Ні, рук вони не опустили, але їх руки, на жаль, не завжди скеровані в потрібному напрямку.

Ми познайомилися з життям і трудовою діяльністю голови місцевкому комунальників Смілянського машинобудівного заводу І. Б. Старикової. У нас склалося враження, що Ірина Борисівна, відсунувши на задній план виробничу та художньо-самодіяльну роботу, цілком присвятила себе філантропії. Акти, протоколи і резолюції свідчать про те, що при місцевкомі постійно діяли комісії по обстеженню матеріального становища членів профспілки та по виділенню їм матеріальної допомоги.

Всім комунальникам, які хворіли і були на стаціонарному лікуванні, Ірина Борисівна робила особисті візити і заохочувала їх до швидкого одужання подарунками. Не лишалися поза увагою і амбулаторні хворі. Їх також оточували піклуванням, підносили дари та грошові суми.

Ці та інші факти, яскраво відображені в архівних документах, стверджують, отже, що голова місцевкому комунальників була не лише людиною енергійною та діловою, а й чуйною, з ангельським, можна сказати, серцем. Як на часи минулі, то її, напевно, зарахували б до числа святих.

Ірина Борисівна такої честі не удостоїлася. Ревізійна комісія, яку очолив т. Ткаченко, встановила, що між документами, які свято зберігаються в папках місцевкому, та житейськими, так би мовити, ділами Ірини Борисівни є деяка розбіжність.

Протоколи та резолюції твердять, що місцевком обстежив матеріальне становище члена профспілки Н. Гнатенко і видав їй допомогу в сумі 50 крб., а Н. Гнатенко про цей акт добродійства, виявляється, зовсім нічого не знає.

Рішення місцевкому гласить, що В. Шпак на похорони сина виділено 50 крб., а насправді ці гроші пішли в іншому, невідомому широкій громадськості напрямку.

В анналах профархіву записано, що на подарунки для хворої Н. Карпай асигновано 12 крб., а на справді такого факту не спосте-

рігалось. Бездоганно оформлені списки про вручення Іриною Борисівною подарунків стаціонарним та амбулаторним хворим (де значиться майже 20 чоловік) виявилися також звичайнісінькою «липою».

На філантропічну діяльність І. Б. Старикової, отже, впала тінь. Проте завком машинобудівного заводу, очолюваний т. Шалигіним, актам ревізійної комісії не повірив і послав у житлово-комунальний відділ нову комісію під наглядом т. Кулиничка.

І що ж? Нова ревізія не лише підтвердила вже наведені факти, а й доповнила їх свіжими. Зокрема, виявилось, що з 160 крб., виділених завкомом для преміювання переможців соціалістичного змагання, половина, за одностайним рішенням начальника житлово-комунального відділу І. А. Ляшевича та голови МК Старикової, пішла на випивку. Розкрилося також, що всі акти, протоколи та резолюції, пов'язані з обстеженням матеріального стану членів профспілки, виділенням їм матеріальної допомоги і врученням подарунків, виготовлено і підписано власноручно Іриною Борисівною.

Були, отже, всі підстави гадати, що за таку далеко не художню самодіяльність І. Б. Старикова дістане відповідну винагороду. Та надії ці не збулися. На засіданні завкому при розгляді актів ревізійних комісії дісталось товаришам Ткаченку та Кулиничу. На них упав весь гнів членів завкому. І «не так перевіряли», і «не туди полізли!» Словом, «взьміть вину на себе — мовляв, наплутали — і вам нічого не буде»...

Щодо Ірини Борисівни, то про її діяльність сказано досить туманно й неясно. У констатуючій частині свого рішення завком визнає, що «преміальні фонди (а також фонди матеріальної допомоги) витрачено не за призначенням», але тут же цинтиливо додає, що «зловживань у привласненні грошей з боку голови місцевкому не було».

Своє рішення завком закінчує такою рекомендацією:

«У зв'язку з тим, що хворих, яким Ірина Борисівна приносила сюрпризи, в лікарні не виявилось, їх вручення переоформити на інших».

В даний час місцевком комунальників усі свої сили кинув на виконання резолюції завкому.

І. НАУМЕНКО.

Черкаська область.

3 олівцем по Білгород - Дністровському

Кажуть, Білгород-Дністровський знають навіть ті, хто в ньому ніколи не бував. Мабуть, це так. Одні — з кінофільмів, інші — з книг. Одні його знають (це ті, хто читав Геродота), як Офіусу, потім Ніконію, а ще переогодом — Тіру, візантіїці знали його, як Левнополь, татари, як Ак-Лібе, генуезці — Монкастро, угорці — Фарісвар, румуни — Четатя-Албе, турки — Ак-Керман, українці пам'ятають і знають, що це Білгород-Дністровський.

У другій половині першого тисячоліття нашої ери, як пишуть історики, преславні тиверці та уличі (наші предки), що населяли Північне Причорномор'я, підняли місто з попелу і назавжди назвали його Білгородом. Тут, до речі, це місто стоїть і тепер. Ні ліворуч, ні праворуч його ніхто не пересував. Все стоїть на місці, окрім життя і нових житлових масивів та заводів, які тут підводяться на очах. Тут вам і новий величезний порт Білгород-Дністровський, що став до ладу на честь XXIV з'їзду КПРС. Тут вам будівництво заводів — медичних виробів, силікатних блоків, новий корпус швейної фабрики, нова українська школа на 960 місць, Палац культури, гуртожитки, дитячі садки, ясла.

Так, Білгород-Дністровський не стоїть на місці, розширяється і росте. На місці стоїть тільки легендарна фортеця, яку спорудив, судячи з «автографів» на плитках, майстер Федорко. Діставалось колись цій фортеці. Дістається їй і в наші дні. Беруть її і штурмом, і облогою, з моря і з суші, і туристами, і курортниками. Фортецю то зносять, то піднімають з руїн. Останнє, на щастя, тільки під час зйомок кінокартин. Білгородці кажуть, що без «кіна» у них не буває жодного літа. Білгородцям можна повірити. Для нас фортеця теж виявилась неприступною: знову знімали фільм. Цього разу — Киргизька кіностудія.

Тим, кому пощастило потрапити у фортецю раніше, виявилось, було ще важче.

— Воді! Де дістати склянку води? — запитували нас тисячі туристів і тут же кидалися до лиману, щоб сполоснути хоча б... обличчя. Якщо тут виявився безсилим курортторг, подумалось, та трест «Ідалень» і ресторанів, то що можемо ми. І курортникам порадили (але подумки):

— Знали, куди йшли, могли б і термосами заpastись. Колись наші предки тижнями у фортеці без води сиділи, і нічого: витримували. А ці годину-півтори походять (не воюють же — ходять, дивляться, слухають) і подавай їм то ларки, то автомати з водою. Недаром сказано: не ті тепер люди пішли. Ой, не ті.

Два роки тому курортторг був уже здався на ласку туристів і вирішив збудувати павільйон, та трест «Ідалень» і ресторанів перехопив ініціативу в свої руки. Почав сам будувати і, уявив собі, збудував: не павільйон — назку. А от води забув туди завезти. А павільйон — не фортеця: взяв і розсохся, обвітрився, облущився і так вписався у фортечний ансамбль, що тепер дехто його приймає за першу будівлю найдревнішого поселення, котре виникло на світанні людської цивілізації. Павільйон правдавного краєвиду не псує. Навіть екзотичніше стало. Запах екзотики, треба сказати чесно, у Білгород-Дністровському відчувається скрізь.

Коли побіля фортеці ви не знайдете, чим закропитися, то в чайній № 4 (директор т. Лейбович), або, як тут її екзотично називають, «Зелений шум без гаму» (тобто випив, а гамати не обов'язково), можна і закропитися, і підзарядитися. Та так, що в «Кошару» (теж екзотично прозвали танцмайданчик), розташовану поруч, пролізете на чотирьох, аби в зубах лиш квиток був. На ваш стан уваги ніхто не зверне. Бо як там, так і тут, діє один і той же принцип: головне не стан, а фінансовий план.

Цим принципом, певно, керуються і в будинкоуправліннях міста. Бо щомісяця за воду беруть з кожного мешканця скільки заманеться (водомірів у квартирах нема). От і виходить (за паперами), що білгородець виливає на себе стільки води, що на його подвір'ї можна будувати мікробасейн. Це стосується також і тих, хто живе на горішніх поверхах, куди, до речі, вода не завжди доходить. Це дає підстави з певністю сказати: білгородці — найчистіші люди планети. Вони з води не вилазять ні вдень, ні вночі, хоч це їм і дорого коштує.

Білгородці, як ніхто, люблять і тепло. Судячи з розрахункових квитанцій на воду і паливо, вони не лише миються щохвилини, але й гріються незалежно від пори року. Бо за опалення власних квартир платять і влітку, і взимку. Оце народ. Південний. Без тепла жити не може.

Як ніхто, білгородці люблять живі дерева. До того люблять і шзнують зеленого друга, що, аби захистити його від пекучого сонця (це влітку) чи від морозу (це взимку), обліплюють стовбури паперами — оголошеннями, довідками. Для більшої певності (щоб не одірвалися) прибивають навіть цвяхами. Дехто переконаний, що це можна робити й на дощі об'яв, але для дошки, кажуть, міськраді дерева жалко.

Люблять білгородці і вирощувати квіти. Тільки не в отих нових оранжереях з нижнім і верхнім підігрівом, що недавно начебто здали в експлуатацію, а на присадибних ділянках. Бо, як заглянути у квітниковий магазин, що на площі ринку, то важко сказати, що в тих оранжереях щось росте. Зате непогано квіти ростуть у домогосподарок, у яких варто, на наш погляд, повчитися і вирощувати квіти, і продавати.

Не люблять білгородці їздити на таксі. Не люблять цього робити в Білгород-Дністровському і приїжджі. Не тому, що віддають перевагу автобусам чи бігом бігають (від інфаркту). А тому, що бояться дістати цей інфаркт під час спілкування з окремими місцевими таксистами. Бо не пасажирі тут визначають маршрути поїздок, а таксиста — куди вигідніше. Отим окремим таксистам хтось чомусь уклав у голову думку, що не вони їснують для пасажирів, а пасажирі — для них.

Славне місто Білгород-Дністровський. Славне своєю історією, славне своїми людьми, своїми ділами. Жаль тільки, що й тут не обходиться без традиційної ложки дьогтю.

3 олівцем мандрували, записували та малювали О. ЧОРНОГУЗ та С. ГЕРАСИМЧУК.

Одеська область.

Поет
Борис
КОТЛЯРОВ.

3 нагоди
його
60-річчя.

Дружній шарж
А. АРУТЮНЯЦА

РЕП'ЯШКИ

ЧОМУ ДІЕТА

Заболів у кухаря живіт —
От і всім дієта на обід...

КУЛІНАРНА ЗАГАДКА

Один гість,
А кухарок шість.
Гість гризе кість,
А хто ж м'ясо їсть?..

ЛЕДАЧИЙ БАТЬКО

Я вже, тату, й поголився,
Я вже викурих цигарку —
А ви ще не спромоглися
Коньяку налити в чарку!..

НАУКА

— Ось ти й женився, любий
сину.
А знаєш, як водить дружину?
— Скажіть, не знаю, — молить син.
— По вулиці, лиш з того боку,
Де не трапляється шокроку
Ні магазинів, ні вітрин...

ЦІКАВИЙ СИН

— Знати це давно ти мав би,
Що походиш ти від мавли!..
— Та невже ж, коханий тату,
Ти вже був колись жонатий?..

У БЕЗОДНІ

«Гей, та я, — один хвалився, —
Всі моря обплавав, хлопці!..»
А на березі втопився —
У бездонній півлітровці!..

СЕРЦЯ Ж НЕ БУЛО...

Киньте ці жорстокі жарти,
Не глуміться надто зло:
Ікс вмирає від інфаркту?!
В нього ж серця не було!..

НЕ ВСЯКІ ПОШУКИ ДОЦІЛЬНІ

Знайшов вовка баранець.
Тут і баєцці кінець!..

Микола ПЕТРЕНКО.

м. Львів.

КОЛИ БУДЕ!

Маріус телефонував у контору свого друга Олів'є. Але на телефонній станції переплутали номер. Коли взяли трубку, Маріус запитав:

- Олів'є вже прибув?
- Ні, сеньйоре.
- А коли він буде?
- Я не знаю. Може, через пару днів, а може, через місяць або навіть через кілька років.
- Що?! Послухайте, з ким я розмовляю?
- З сторожем кладовища.

ЧАС ВІДНОСНИЙ

Після смерті чоловіка молода вдова гірко плаче. Подруга намагається втішити її:
— Не побивайся так, мила! Заспокойся! Дивись, через місяць ти знову відчуєш смак до життя.
— Місяць! — каже вдовиця, плачучи ще голосніше. — Цілий місяць! Так довго!

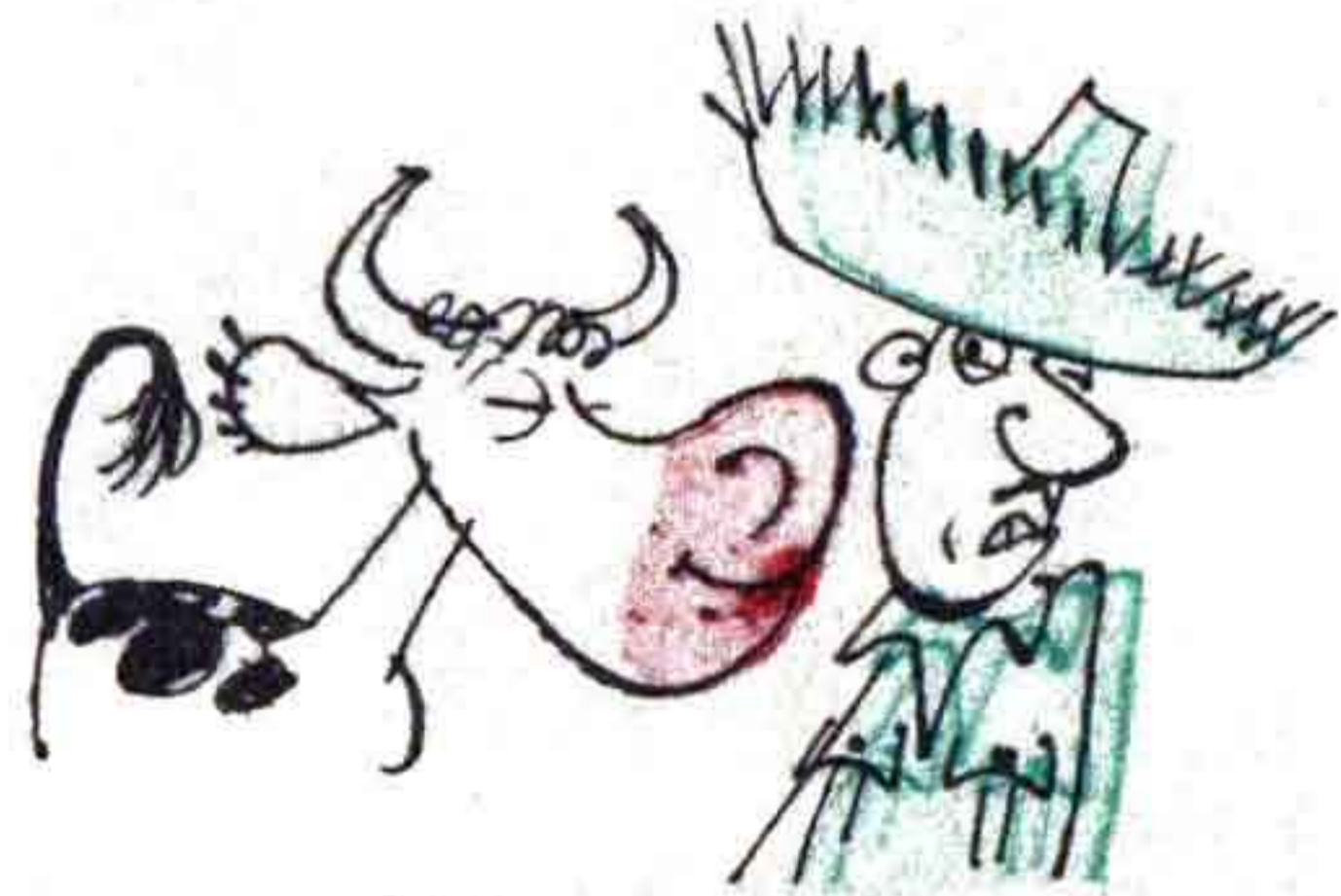
ШВИДКІ РЕФЛЕКСИ

Одна дама, дуже і енергійна, приходить до адвоката, щоб порушити справу про розлучення. Посилається на те, що чоловік побив її.
— А він попросив пробачення? — запитує адвокат.
— Ні. Швидка допомога забрала його ще до того, як він опритомнів.

БЕЗКОШТОВНА КОНСУЛЬТАЦІЯ

Один лікар-ларинголог не любив, коли до нього зверталися за порадами поза лікарнею. Якось на бенкеті дама, що сиділа поруч із ним, запитала:
— Скажіть, лікарю, що ви робите, коли дуже застуджені?
— А це вже як коли. — відповів той. — іноді кашляю, іноді чхаю.

МАЄ МОЖЛИВІСТЬ

Хазяїн ферми приймає гостю — чарівну дівчину з столиці — і показує їй своє господарство.
— Ах, — каже він раптом, показуючи їй на корову й теля, які ніжно труться мордахотів відчувати щось подібне!
— Що ж вам заважає? — відповідає йому дівчина, посміхаючись. — Корова ж ва-

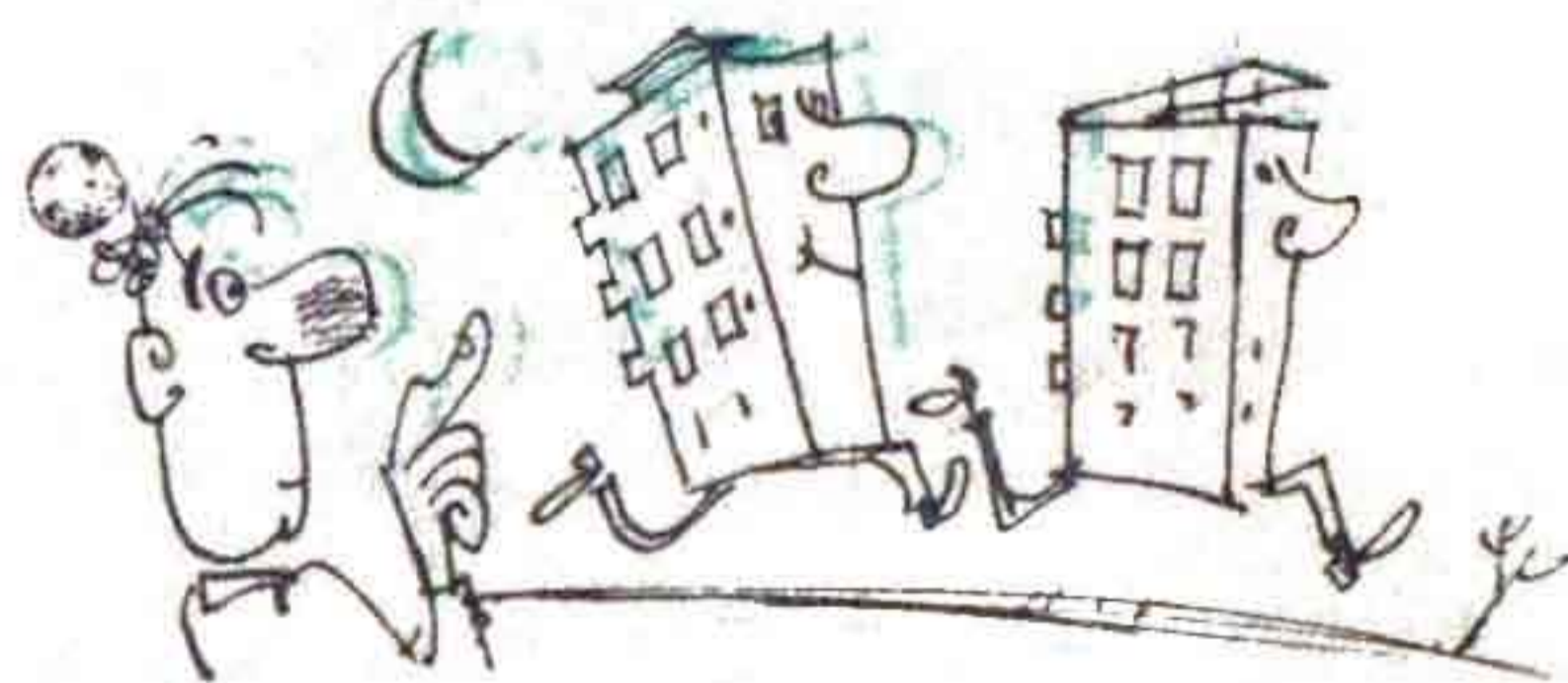
НЮАНС

Лікар несподівано приходить до приятеля і застає його за столом перед неймовірною кількістю страв.
— Що ж ти робиш? — каже йому лікар.
— Я тобі прописав суворий режим і дієту: на обід — лише 2 галети і одну філіжанку молока!
— Але я не обідаю, — відповідає приятель, — я снідаю...

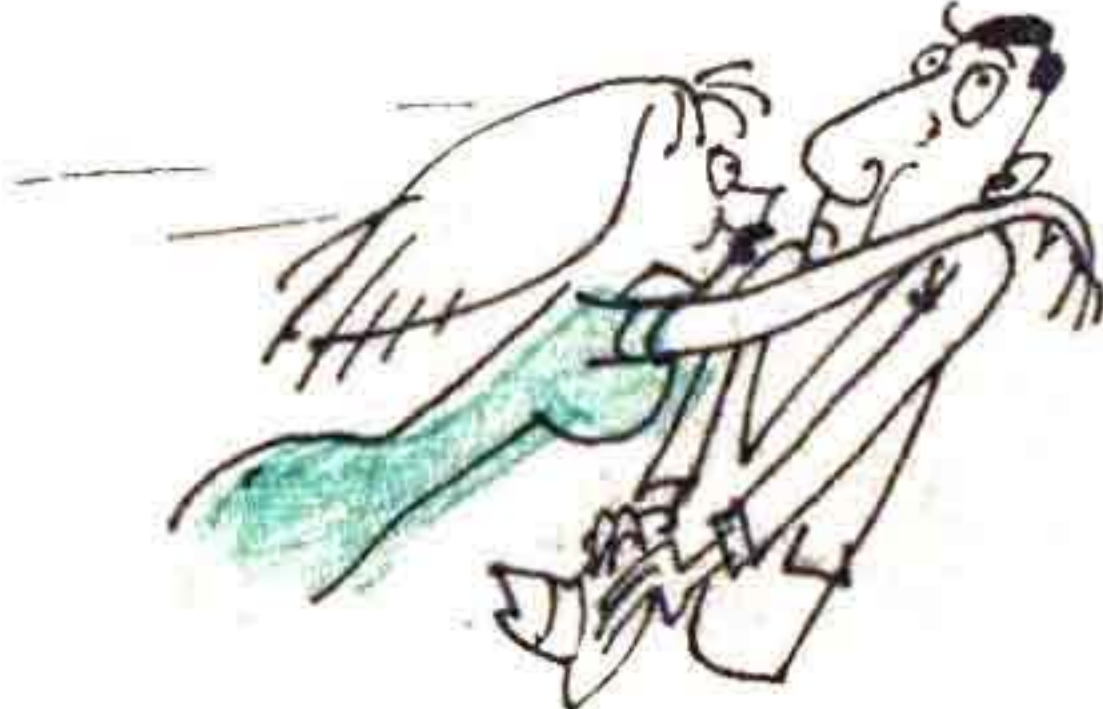
ТЕРПІННЯ

Один п'яндига, сидючи на тротуарі, весь час повторює:
— Це не він... Це не він... І це також не він...
— Що ви тут робите? — питає перехожий.
— Та от будинки прогулюються... Я й чекаю, коли прийде мій.

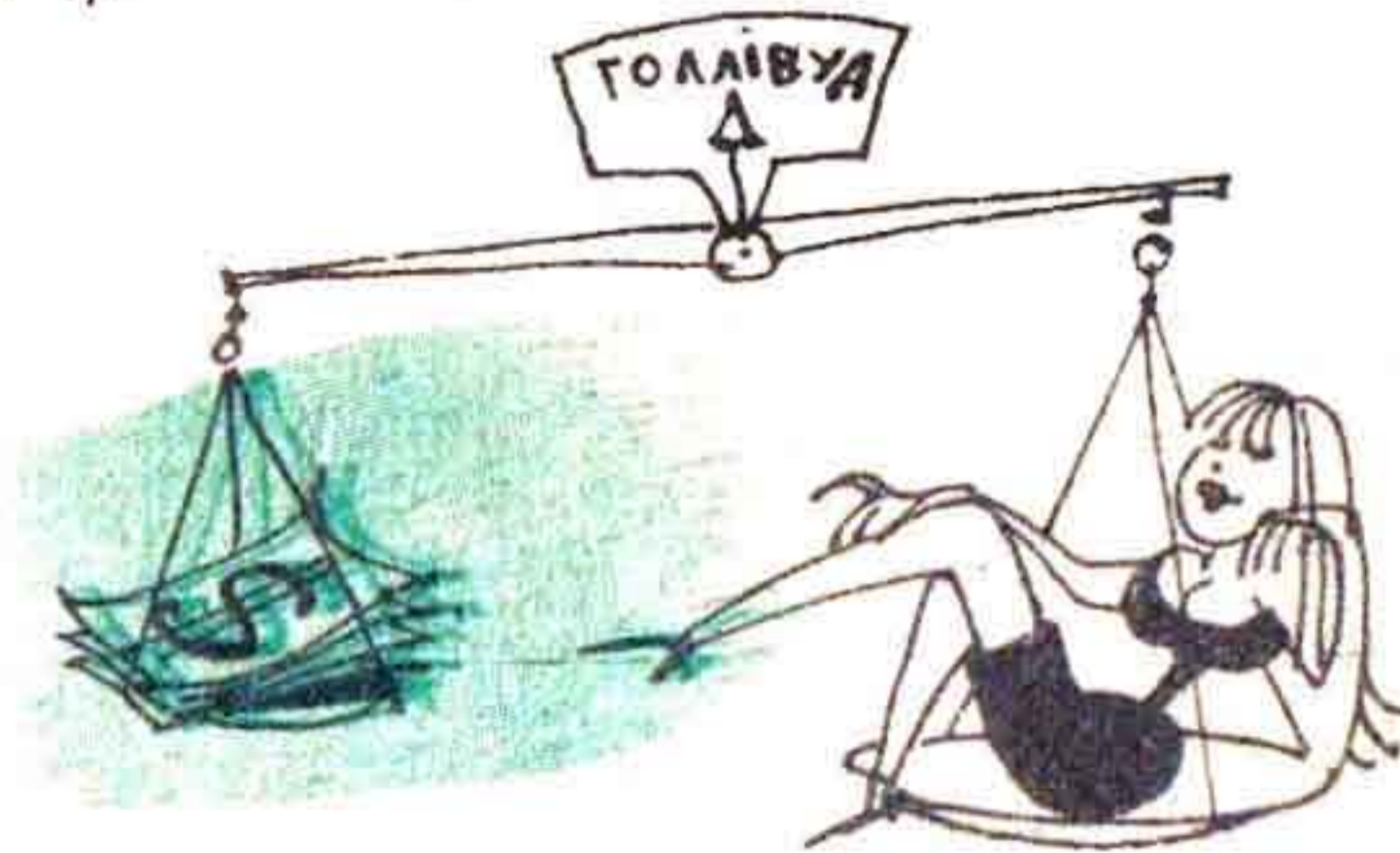
ШЛЮБНА ДИПЛОМАТІЯ

Одна молода дівчина просить поради у своєї матері:
— Знаєш, мамо, саме сьогодні Роландо прийде до нас. Якщо він попросить моєї руки, як мені поводитися?
Мати кілька хвилин думає, а потім відповідає:
— Мабуть, так: якщо він у великому захопленні і дуже нетерплячий, то ти попрохай кілька днів, щоб подумати, але якщо він тобі здається нерішучим, то негайно кидайся йому на шию і приймай пропозицію, бо ще, боронь боже, передумає!..

ГАРНІ ПЕРСПЕКТИВИ

Одна шановна англійка одержала від своєї дочки, що поїхала до Голлівуду з наміром будь-що стати кінозіркою, такого листа:
«Дорога мамо, я надзвичайно швидко роблю кар'єру. Для мене зняли чудову квартиру, мені подарували кольє з перлин і дві обручки з діамантами, а сьогодні вранці я одержала норкове манто. Якщо справи йтимуть так і далі, я, нарешті, доб'юся того, що мені дадуть хоча б малесеньку роль у якомусь фільмі».

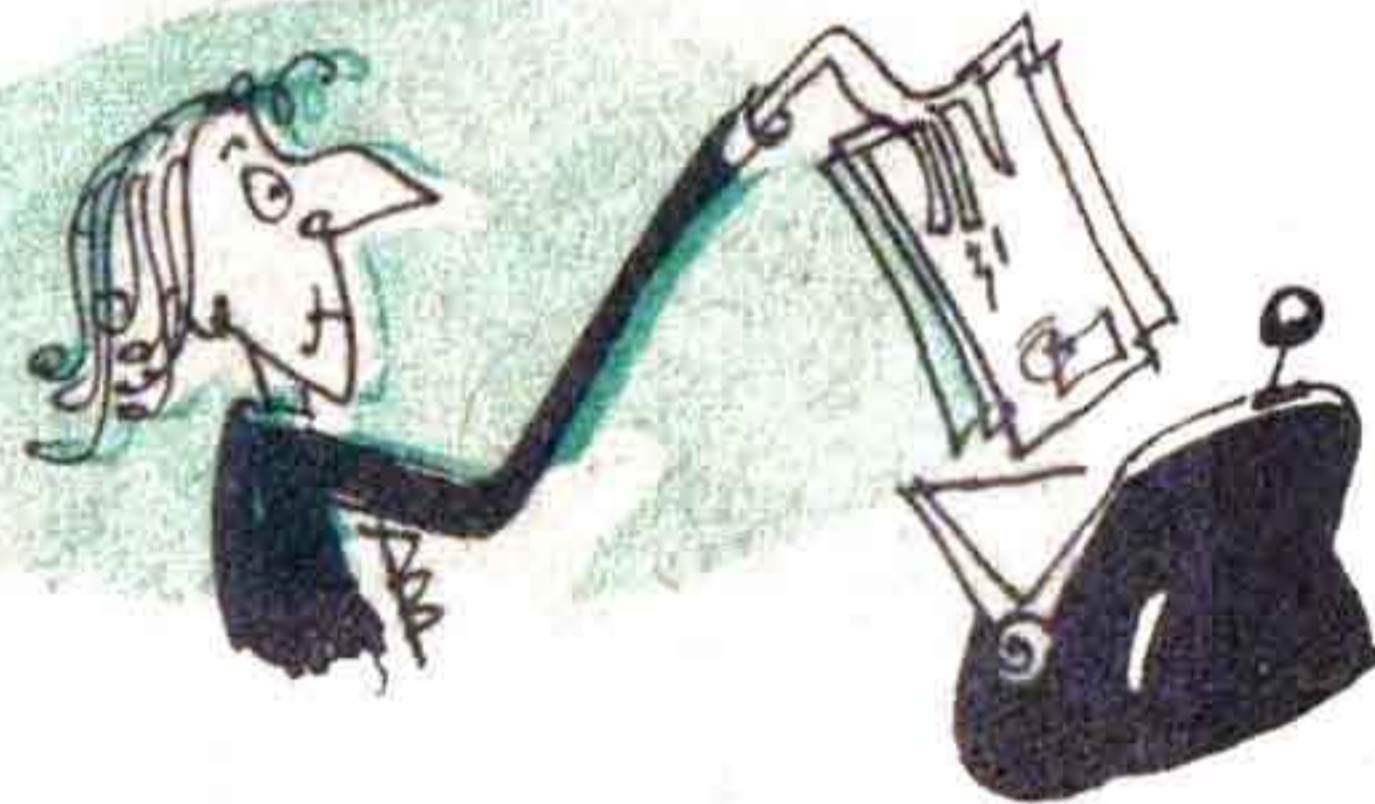

СЛІПА ЛЮБОВ

— Я проситиму, щоб мене визнали непридатним для служби в армії через мою короткозорість, — каже молодий француз своїй нареченій. — А щоб переконати лікаря, я приведу з собою тебе...

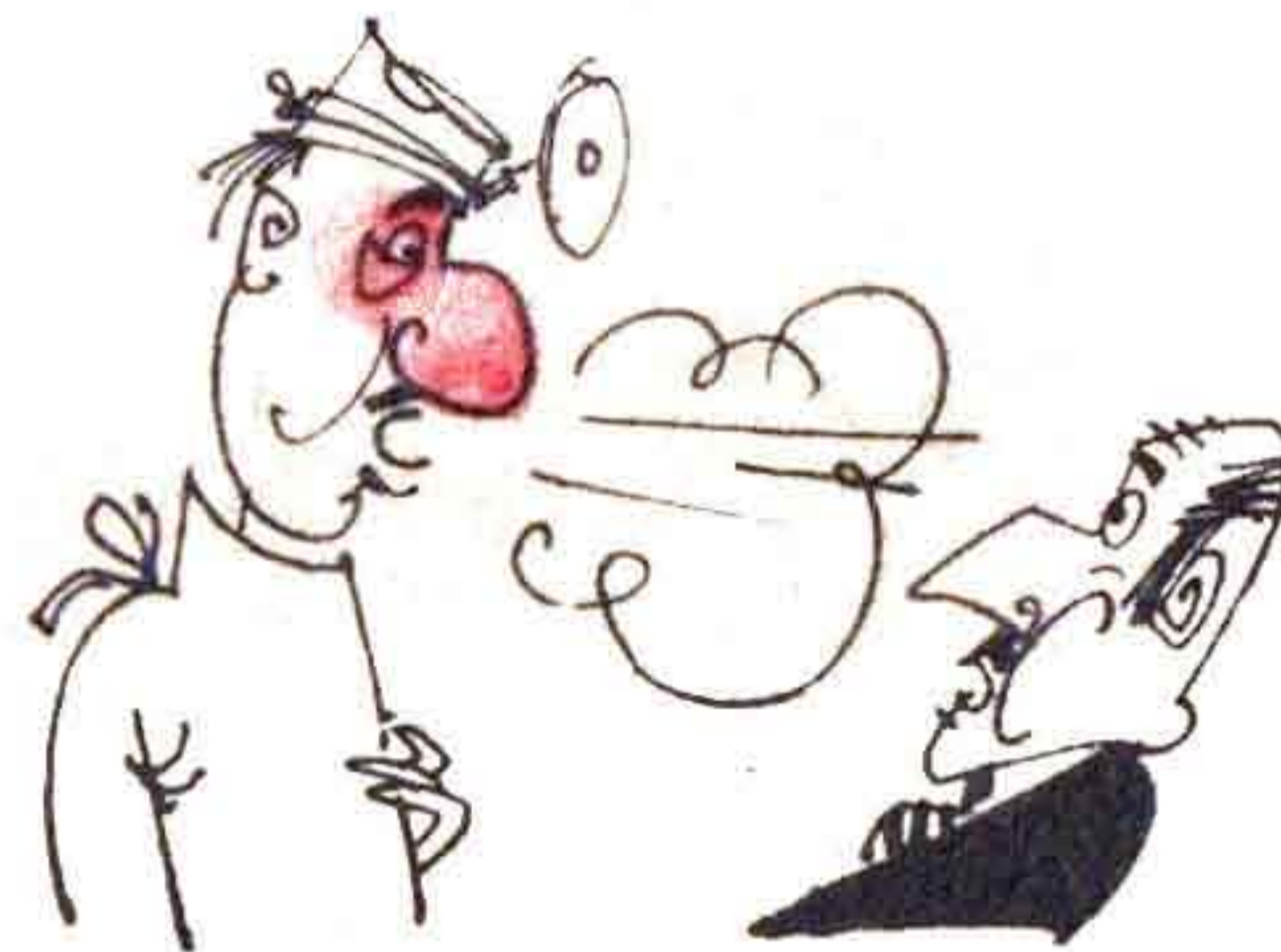
МАРКА ДЛЯ ВІДПОВІДІ

Один співак, чия скупість відома всьому світові, весь час одержував величезну кількість листів.
— Ви відповідаєте на всі листи? — спитали у нього нещодавно.
— Так, на всі. Точніше — на всі ті, у яких є марка для відповіді.

НЕ ТРЕБА ТУРБУВАТИСЯ

Лікар, уважно вислухавши пацієнта, заклопотано визнає:
— Абсолютно не можу збагнути, що у вас таке. На мою думку, винна в усьому пиятика.
— Нічого, нічого, лікарю! — зауважив хворий. — Не турбуйтеся, я ще раз прийду, коли ви протверезитесь.

НА ТВОЕМУ МІСЦІ

— У мене жахливо болить зуб.
— Друже! Якби я був на твоєму місці, то пішов би до дантиста і вирвав би той зуб...
— Я теж так зробив би, якби був на твоєму місці.

Переклад з іспанської Тамари ЮКОВОЇ.

КАРА

ГУМОРЕСКА

Позачергова виробнича нарада розглядала питання: «Обговорення поведінки тов. Недрімайленка Д. П.».

А цей Недрімайленко — таке собі. У футболі ні бум-бум. На рибалку або на полювання — трактором не витягнеш. Навіть у доміно порядно грати не вміє. І поводить себе вкрай нетактовно. Це ж треба — отак і ляпнув:

— Шановні товариші, повірте — ніяк не потягну ще одного навантаження. Може б, дати його комусь, хто зовсім нічого не має?..

— Двадцять стендів за десять днів не оформите? Дурниці говорите! — делікатно голова йому.

І почалося... Але не будемо псувати собі настрою їхнім діалогом. Згадаємо тільки бурю гніву, яка впала на голову Недрімайленка.

— Пропоную вивести тов. Недрімайленка із списків агітаторів і лекторів! — твердо мовив голова.

— Зняти із редактора колгоспної стінгазети! — бухгалтер так.

— Не можна йому більше довіряти керівництво драматичним гуртком!

— І писання дописів до районної газети!

— І відповідати за стан наочної агітації на фермі!

— І співати у хорі!

— І грати у виставах!

— І чергувати у клубі!

— І бути членом ревізійної комісії...

Ясна справа, Недрімайленко сидів, мов приголомшений. Він не сподівався, що кара за нетактовність буде такою страшною.

Рішення прийняли. Чи по інерції, чи тому, що був у стані депресії, Недрімайленко теж підняв руку — і вийшло: «Одногосно».

Скнів чоловік тижнів зо два. Вечорами сидів у хаті, читав книжки, бавився зі своїм Тарасиком і навіть допомагав дружині по господарству.

А оце вчора викликали Недрімайленка.

— Ми отут порадилися, врахували ваші давні заслуги. Тому вирішили зняти з вас стягнення і знову довірити громадську роботу. Цінуйте це.

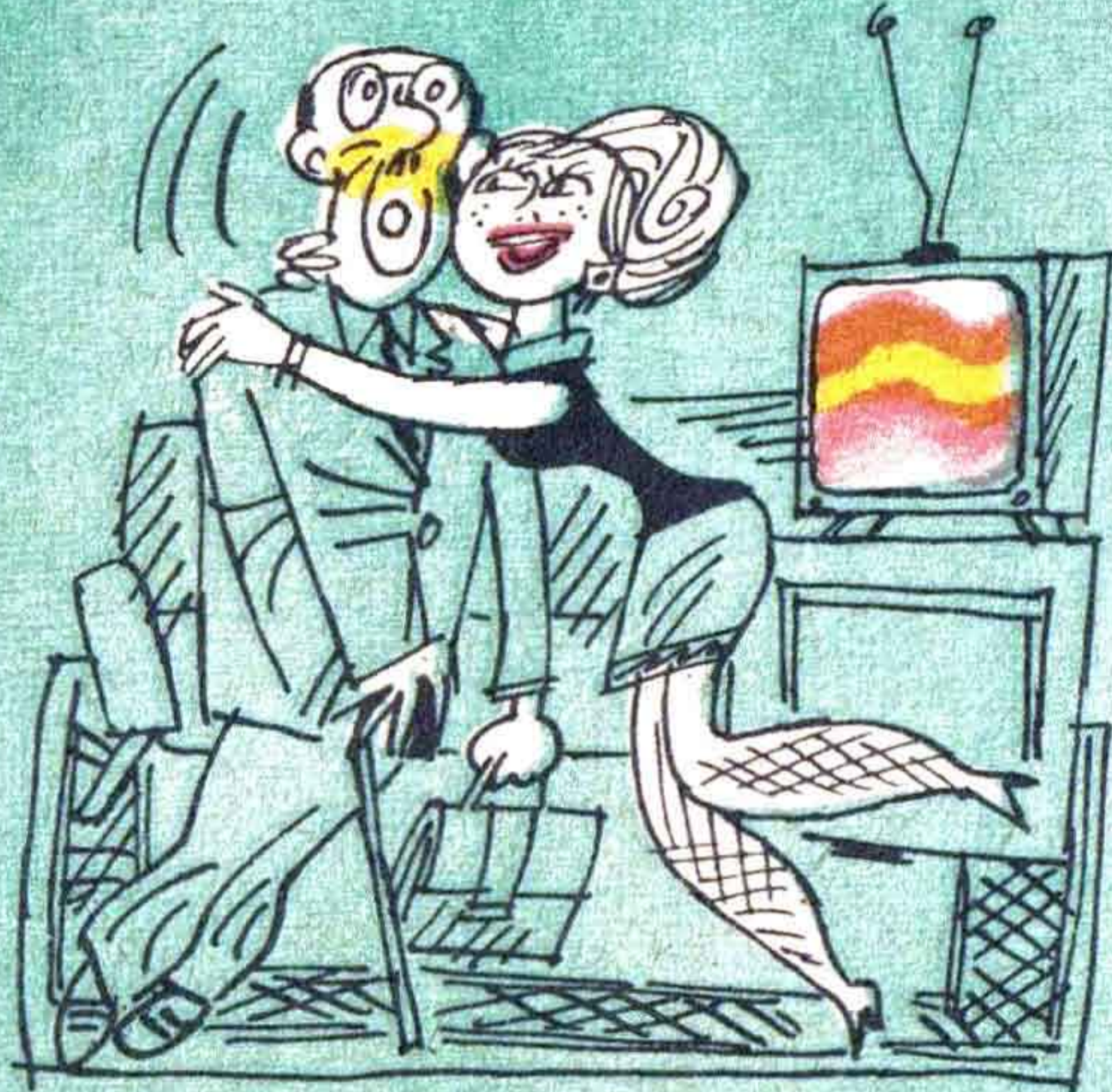
Б. ГАЛЯНОВСЬКИЙ.

с. Чесники
Рогатинського району
Івано-Франківської області.

Незвичайні ситуації

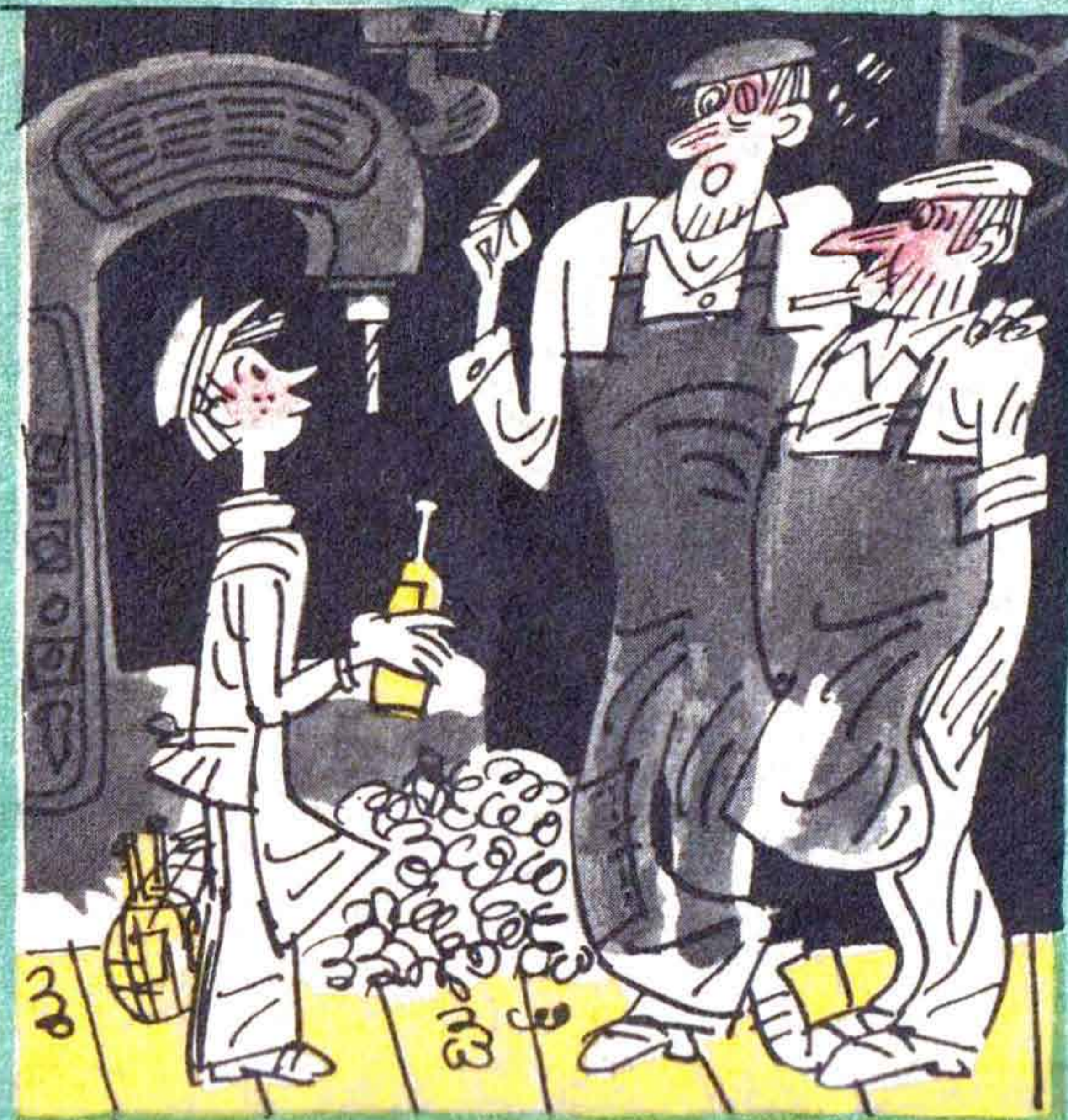
Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

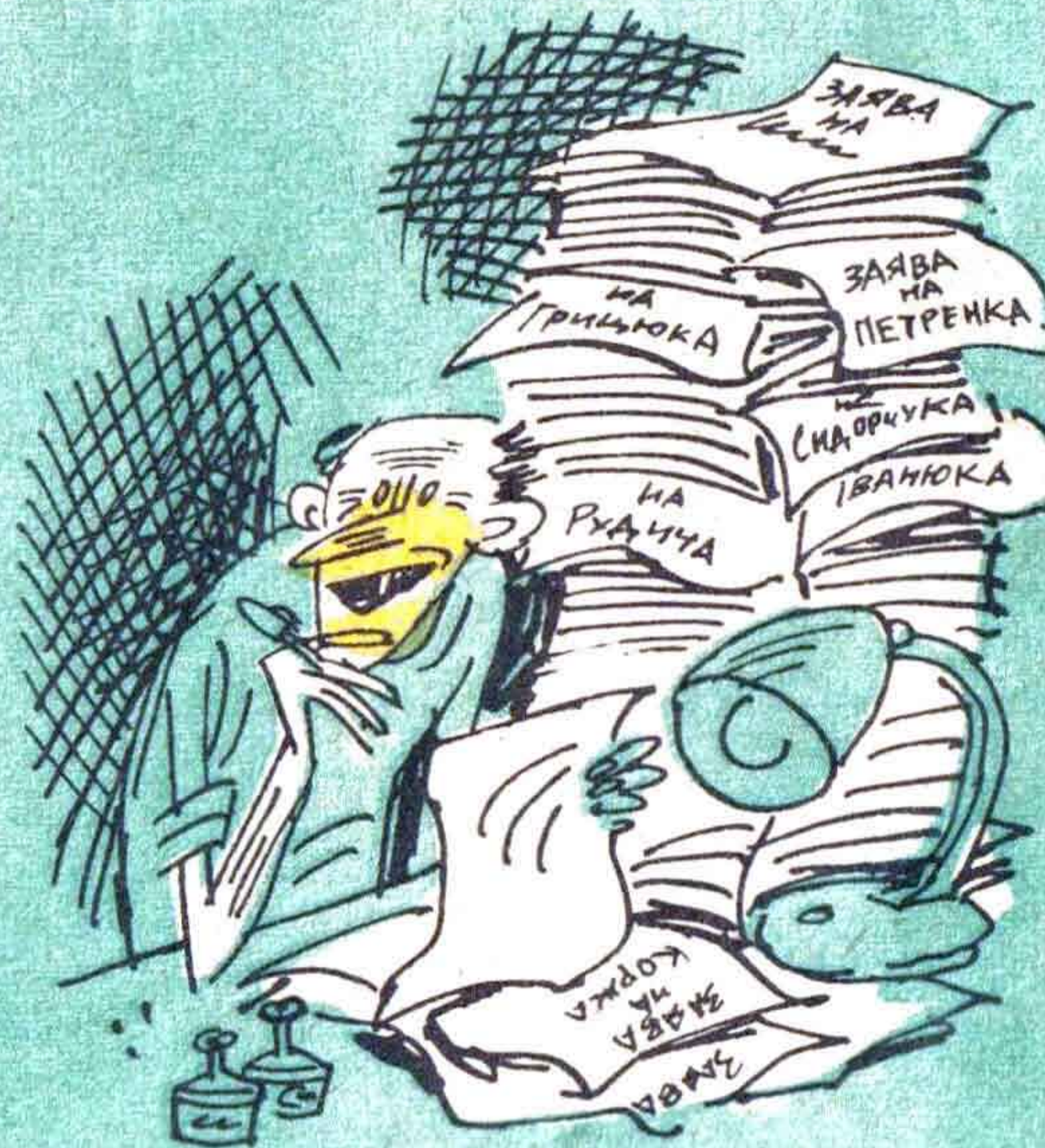
— Благаю тебе, не купи мені норкової шуби, я ще й у пальті походжу!

— Прошу для готелів нашого міста виготовити сто таких таблеток!

— Краще б матері на плаття з першої зарплати набрав!

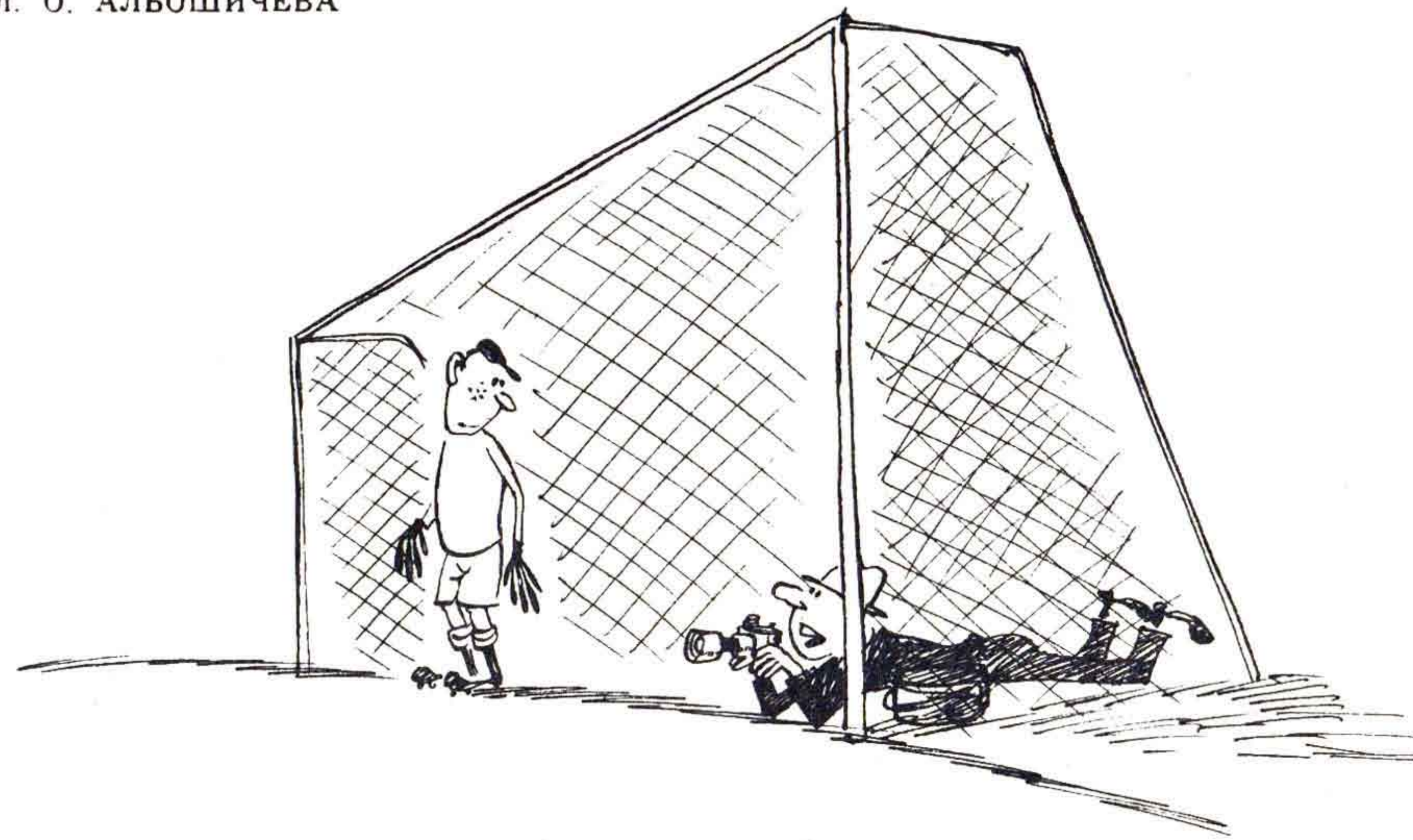
— Уже на всіх у районі клязузи написав, тепер напишу на себе, що я підлий анонімник і наклепник!

— Поступаюся тобі, Танюшо, роллю Джульетти...

— Неподобство! Три дні лежить нове обладнання, а ви й досі його в цеху не встановили!

— Я тут не заважатиму?

Дали перцю!

Телеграфне агентство Перця у № 15 журналу опублікувало замітку «Секрет майстерності». На той час було секретом, з чієї вини колектив пересувної механізованої колони № 9 «Житомирськбуду» ніяк не міг закінчити спорудження свинарника-відгодівельника у колгос-

пі «Світанок» Ружинського району. Таємницю розкрив керуючий трестом «Житомирськбуд» т. Сливинський. Він повідомив, що винен у цьому був сам начальник ПМК-9 т. Федоренко І. Г. За що він і увільнений з посади начальника.

— Хіба з таким вереском можна гальмувати? Ви ж подругу насмерть перелякали!..

Такий собі рябенський, в червону цяточку. Та ви знаєте. Той, що його на сірникових коробках малюють з написом: «Знищуйте колорадського жука!» Закликають, тобто, з ним боротися. Через те, що шкідник. А із шкідником яка розмова? Нищ його, де зустрінеш — і квит!

Просто і ясно. Скажімо, виходять у поле потужні обприскувачі. Раз-два — і від жука залишаються самі сподаги. Ненадовго, правда. Минає трохи часу, — і жук знову на картоплинці.

Морока з жуком. Особливо на присадібних ділянках. Технікою його тут не

справи. Біжить на склад отрутохімікатів. Наберіть чого і скільки потрібно, аби донесли. Якщо на склад бігти лінки, позичте отого добра в кума. У нього ще з минулого року ціла бочка залишилась.

І починайте. Приготуйте розчин. Концентрацію можна визначити на око, на язик або з допомогою нюху: як добре б'є в ніс, значить, годиться. Можна обприскувати.

Це робиться так. Надіньте на голову торбу і уявіть, що то протигаз. Потім беріть обприскувач, який у побуті ще називається вінником, і використовуйте його як кро-

ну жуками голову. І навіть приходять окремі ідеї.

А що, коли б цю справу як слід організувати?

Щоб у кожному селі присадібні ділянки знешкоджувала від комарів — за певну плату, зрозуміло, — спеціально навчена і споряджена всім необхідним бригада. В тому числі й протигазами, і портативними обприскувачами.

Як би воно було? Города б тоді оброблялися водночас із полями. Жуку, позбавленому можливості мандрувати з города на город, а відтак — на поле, були б неперелівки.

Мало цього. Не стояв би ці-

візьмеш. Нема їй тут де повернутись, техніці.

Проте із жуком можна боротися й голіруч. Треба лише вмючи. Насамперед слід підібрати влучний момент.

Боротьбу починати найкраще тоді, коли жуки, покінчивши з картоплею, ось-ось візьмуться об'їдати вуха господареві. На той час і господиня вже починає бурчати:

— Ти б робив щось. Добрі люди давно свої городи обприскали. Чуєш, який над селом дух стоїть?

І сусіда свариться:
— Я своїх жуків знищив, та від вас до мене знову поналазили!..

Ну, коли так, відкладати далі нікуди. Негайно беріться до

пילו. На перехожих, що показують на вас пальцями, не звертайте уваги. Ім, бачте, смішно: ходить дядько по городу, як піп по цвинтарю, і кропилом розмахує. Вниз махне — на картоплю, вгору — на себе.

Нехай сміються. Не біда. Біда в іншому. Десь за тиждень жуки знову з'являться на картоплі. Звідки? Аж виявляється — із сусіднього таки городу.

Вибатькуйте сусіда і починайте спочатку. Готуйте розчин, беріть вінника і т. д. З рота не пирскайте. Воно, може, й ефективніше, але хто його знає...
І ви замислюєтесь. Різні думки лізуть у вашу затумка-

ле літо над селом їдкий дух хімікалій, котрі готуються недосвідченими людьми, кому як заманеться.

Врожай картоплі підвищилися б.

А економія хімікатів, які не будуть безладно розбризкуватися і розляпуватися? Не говорять про все інше...
Та що й казати! Добре було б.

Якби, звичайно, республіканське Міністерство сільського господарства за це діло взялося. Разом із місцевими організаціями *.

В. КОВАЛЬ.

* Наступного літа, звичайно. Зимою жук не страшний...

КОРОТКО КАЖУЧИ...

ВОДА З ГУСАКА

ПМК-6, якою керує М. П. Шербатюк, ніяк не спроможеться підвести газ до нашого будинку. Були обіцянки, запевнення. Пишала про це місцева газета, а нам і досі доводиться користуватися примусами та керогазами.

(З колективного листа мешканців будинку № 31, що по вул. Котовського в м. Кам'янці-Подільському Хмельницької області).
Хто на шосте ПМК Не гуна, не нарікай! А з тієї ПМК — Як вода із гусака.

ОЦЕ ЗАСТРЯВ

Ще на початку року здали ми трактор до Маловисківського відділення «Сільгосптехніки». Думалося, що до сівби його відремонтують, але я досі трактора не одержали.

(З листа В. Завертайла — голови колгоспу «Прогрес» Добровеличківського району Кіровоградської області).

О, де той вирішальний фактор, Де віща сила, щоб змогла Із реммайстерні вирвать трактор І повернути до селяті!

ПЕРЕД КИМ!

У нашій колгоспній автомашині ЗАЗ-696 вийшов з ладу колінчастий вал, а купити його ніде. Ми зверталися в різні інстанції, проसили і Мелітопольський моторний завод, і Міністерство автомобільної промисловості України, але ніхто нам допомогти не може...
(З листа до редакції голови колгоспу «Зоря комунізму» Маневницького району Волинської області т. Васюка).

Не поставте нікого замість валу Ні нілка, ні цінка, ні поліна, І тому сто разів вже ставали Через той колінавал на коліна. Перед ним же іще треба стати, Щоб нарешті ту штуку дістати?

ЗГАСЛЕ ВОГНИЦЕ

Понад чотири роки тому у нашому селі благополучно завалився клуб (благополучно — тому що нікого не придалило), а про будівництво нового ніхто й не думав.
(З листа молоді с. Старої Миколаївки Дубнівського району Ровенської області).

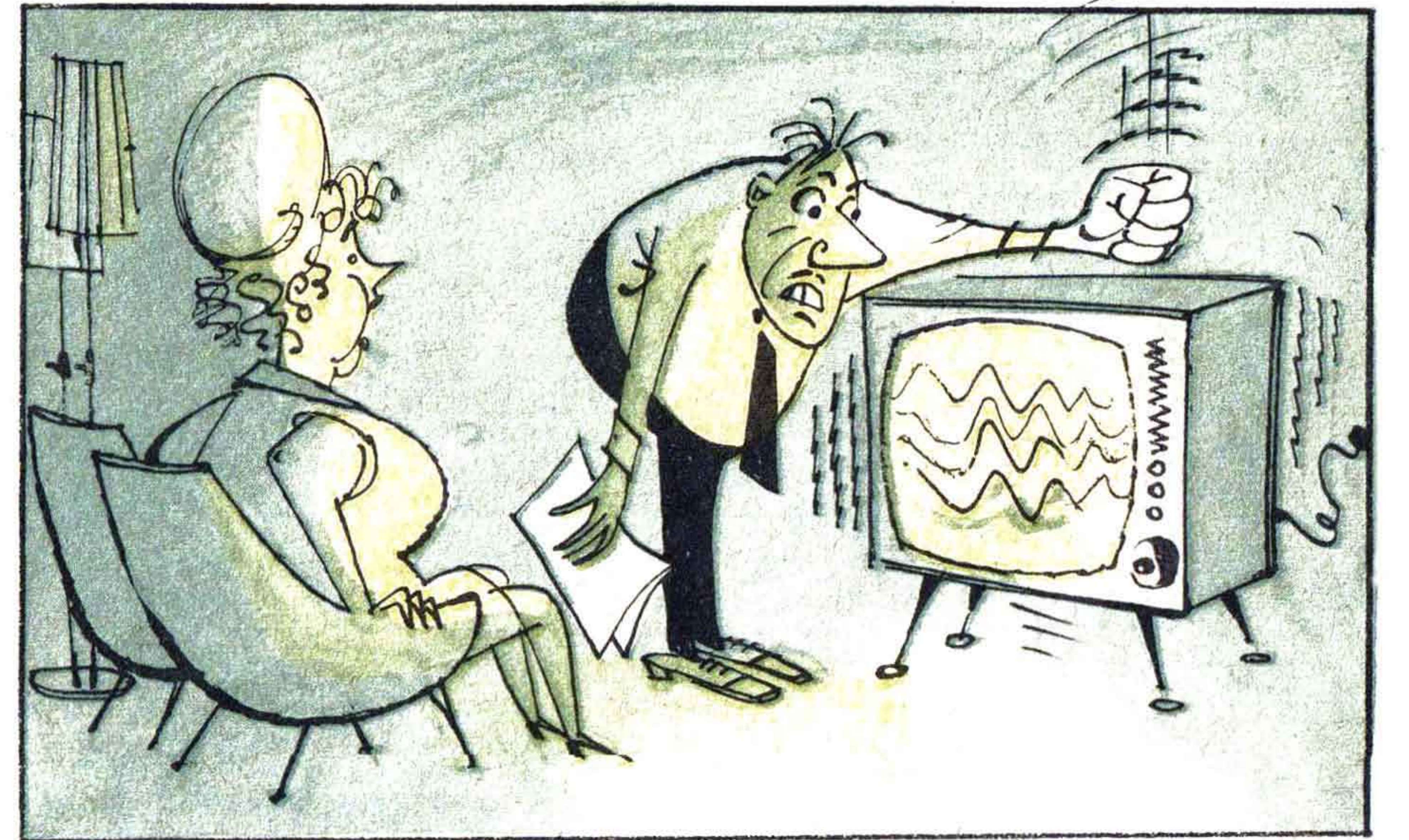
Був клуб. Було у тому клубі гучно, Та, накуть, завалився благополучно.

Тепер, де було вогнище культури, Пасується майдан і гребується нурі. Питалися, але ніхто не знає, Коли те вогнище ізнову запалає, К. ЮР.

ТЕЛЕВІЗИЙНА ПРИГОДА

— Обережно, щоб, бува, не стукнув!..

— Ану, стукни його!

ПЕРЕМОЖЕНА НІКЕ

логічно зацікавлюються відповідні організації, у компетенцію котрих якраз і входить давати дорогу самобутнім майстрам — Міністерство культури СРСР, Державний Ермітаж, Всесоюзна торгова палата Академія мистецтв, Центральна науково-дослідна лабораторія самоцвітів, Художній фонд СРСР, «Украювелірторг» і т. д. Після чого керівництво республіканського виробничого творчо-експериментального комбінату приходить до висновку, що згаданий умілець принесе значно більше користі, якщо працюватиме на комбінаті, а не на Київській ювелірній фабриці як надомник.
В результаті таких позитивних умовиводів народжується лист, адресований дирекції фабрики:

«Республіканський виробничий творчо-експериментальний комбінат звертається до Вас із проханням направити в розпорядження комбінату Вашого працівника тов.

Сасова Андрія Костянтиновича для використання на керівній роботі.
Директор комбінату О. Голлобов»

На фабриці, природно, радіють такому адалому збігу обставин, за яких умілець зможе зайнятися виключно своїми скульптурними мініатюрами, і, побажавши йому щастя та успіхів, задовольняють прохання комбінату.

Окринений ясними перспективами, умілець переходить до нового відомства, а відомство тим часом продовжує підігрівати його творчий ентузіазм:

«...Для популяризації пам'ятників історії та культури Кримської області республіканський комбінат організує в Ялті творчу науково-експериментальну лабораторію. Під керівництвом народного умільца — гравера-художника, майстра-ювеліра, карбувальника, гранувальника і скульптора Сасова

Андрія Костянтиновича в даній лабораторії створюватимуться зразки сувенірів і предметів декоративно-прикладного мистецтва з об'ємної мініатюрної ювелірної скульптури в поєднанні з українськими самоцвітами. Просимо виділити для лабораторії виробничу площу, придатну для виконання унікальних художніх робіт.

Потім це: «...при комбінаті організовано експериментальну художню майстерню, якою керує народний умілець тов. Сасов А. К. Дуже бажано для лабораторії комбінату відпустити... Оплату гарантуємо...»

І це. І це багато разів — «організуємо», «просимо», «гарантуємо»...
Заздалегідь попереджаю нетерплячого читача: не слід робити поспішних висновків і, не дочитавши цього фейлетону до кінця, бігти в художній салон, щоб негайно придбати унікальні вироби. Бо в художньому салоні цих виробів не було і немає.

Не слід також бігти до творчо-експериментального комбінату, щоб поцікавитися безпосередньо в умільца, коли ж вони будуть. Бо й самого умільца на комбінаті вже немає.

За кілька тижнів по тому, як були складені оптимістичні листи про дальший розвиток і популяризацію народних художніх промислів, згаданого умільца витурили з роботи, дотепно сформулювавши тезу про його... непридатність.

Непридатним же він став через те, що дотепним керівникам комбінату просто не сподобався його характер. Не покладливий, розумієте, не поступливий. Казна-що, а не характер! А раз не сподобався характер, то перестали подобатися і скульптури. І в усіх наступних листах комбінат уже нічого не просить і не гарантує, а всіляко ганить умільца різними поганими словами, особливо натискуючи на те, що він не вміє робити значків. Хоча брали його аж ніяк не штампувати значки.

Тепер нашого умільца знову називають диваком — щоправда, трохи в іншому розумінні. Й небезпідставно.

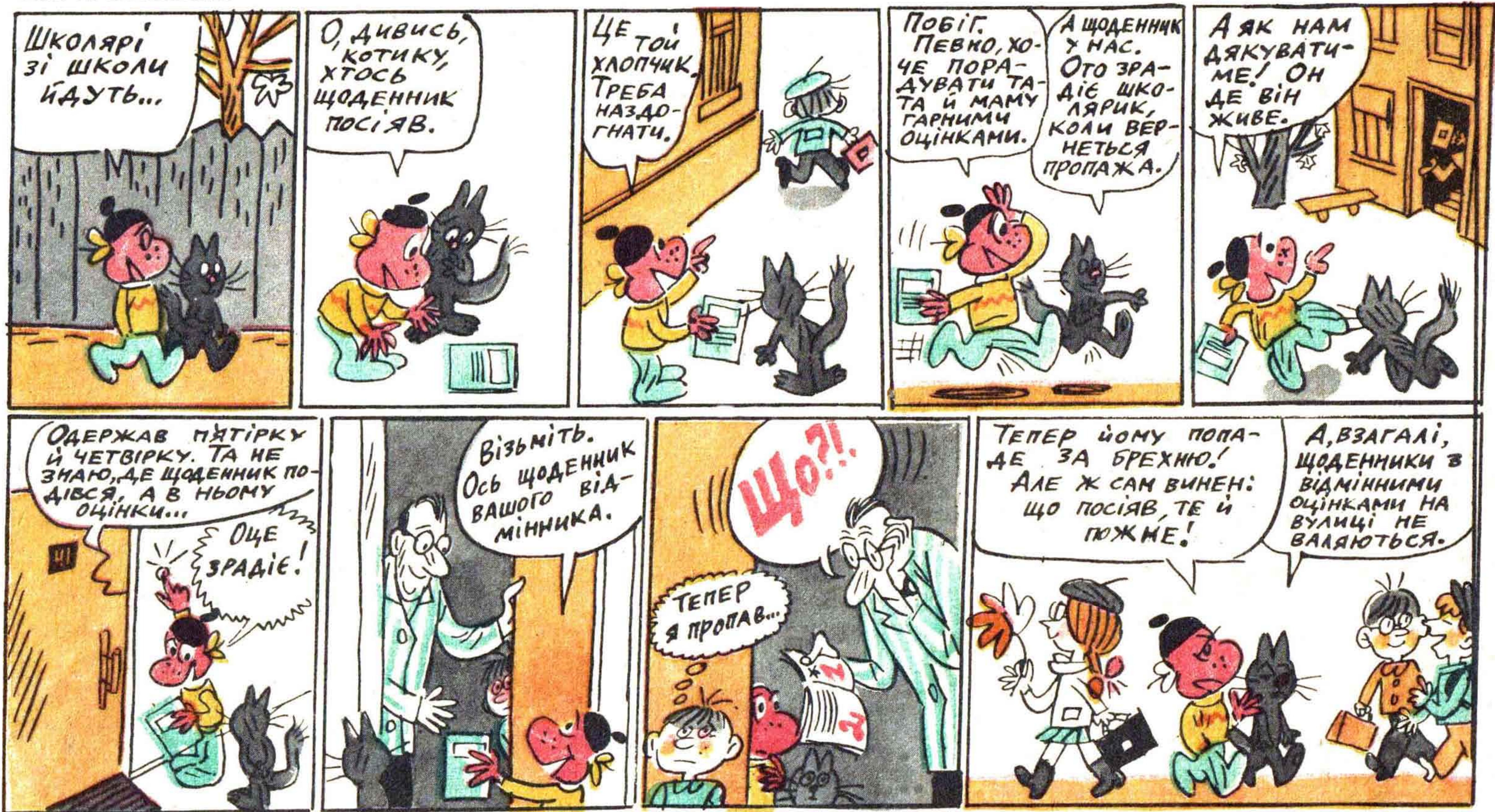
А як же іще накажете називати людину, котра не втрачає надій, незважаючи на те, що їй не допомогла навіть богиня перемоги Ніке! Тим паче — зроблена з чистого золота!

В. ЧЕПІГА.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЯК РЯТУВАЛИ ГОРОБЧИКА

У молодшої сестрички
є червоні черевички.
Ось вона виходить з хати
на подвір'я погуляти.
Здивувалась, мабуть, дуже:
горобець сидить в калюжі!
Міє ніжки, крильця міє...
«Він же плавати не вміє!
Він же там втопитись може!»

«Хто ж малому допоможе?»
Черевичок не зняла —
і в калюжу забрела.
А горобчик — мах! мах! мах! —
полетів собі на дах.
— Цвінь-цвірінь!
Мовляв, дивися
ще й сама там не втопиться.
Григорій Білоус.

ВЧЕНИЙ КІТ

— Хто це, внучку, позбирав
З глечиків сметану?
— Мурчик, мабуть, заглядав,
Бо я не дістану.
— Хто ж ката — хотіла б
знати —
Вивчив глеки накривать?

Михайло Іванченко.

ЗАГАДКА

Бігав Клим,
Я за ним.
А за мною —
Знову Клим.
Відгадайте швидко,
Друзі,
Скільки гралось
Нас на лузі?

Відгадка: двоє.

Дмитро Падра.

СКОРОМОВКИ

Є у нашому
селі
Два веселі
Василі.
Йде Василь
До Василя —
Василя
Розвеселя.
*
Раз! — удар,
Два! — удар,
Добре шиє
Чоботар.
Стук та цок,
Забив гвіздок —
І готовий
Чобіток.

*
Ох, і шпак!
Який мастак:
Заспіває
Сяк і так.
*
Наш Андрійко
Захотів
Упіймати
Трьох котів,
По двору
Весь день ганяв,
А коти нявчали:
— Няв!

Дмитро Солодкий.

У купе було двоє пасажирів. Появу ще одного супутника вони зустріли байдуже. Саливон Дмитрович Редька скромненько сів і зовсім несвідомо порушив тишу.

— Погода стоїть гарна,— несподівано мовив він сам до себе.

— Ага,— погодився один із супутників.

— А по радіо казали, буде дощ,— жваво підкинув Редька.

— Наука іще дуже мало знає,— подав голос другий пасажир,— сліпа вона ще, як мале цуценя.

Обличчя його на мить зім'яла болісна гримаса.

— Кажуть, що радикуліт від простуди буває,— хрипко мовив він.— Брехня. Од вірусу. Чому ця капость раніше з'явилася у моєї жінки, а потім у мене? Га? Ото ж то й воно.

Вагон сіпнуло. Рушили.

Провідник почав розносити постелі.

— Чай буде?— запитав Редька.

— Все буде,— байдуже відповів провідник.

Сірий квадрат вікна поступово ставав ніжнофіолетовим, а чаю не несло.

— Чогось чаю не подають,— тоскно озвався Саливон Дмитрович.

— На біса нам чай,— життєрадісно випалив сусіда. Він відчинив валізу, і на столі з'явилася пляшка у компанії із загорнутою в целофан ковбасою.

Другий поклав поряд два в'ялених лящі і нарізаний тонкими скибочками батон...

Саливону Дмитровичу стало ніяково, бо міг запропонувати товариству тільки печиво «Привіт».

— Через скільки вагонів ресторан? — нерішуче поцікавився Редька. В голосі його звучала фальш. Супутники не відповіли.

Випили за знайомство. Виявилось, що всі повертаються з відрядження, живуть в одному місті.

Друга пішла без тоста...

Провідник нарешті приніс чай.

— Ну от,— вигукнув Редька. — Тепер є чай. А коли він був до зарізу потрібний, не приносили. Це тільки у нас так буває.

— Правильно,— згодився його сусіда у спортивному светрі.

Порішили: кому в чарку булькне стручок перцю, тому й іти у вагон-ресторан за новою пляшкою.

ГУМОРЕСКА

Випало Редьці...
Повернення Редьки з пляшкою було зустрінуто з ентузіазмом.

Хворий на радикуліт тихенько заспівав: «На долині туман уп-ав...» Тут же приліг на лавку і заснув.

— Ти хлопець, що треба,— мимрив господар першої пляшки. — Орел!

— А хто цінує? — зітхнув Редька. — Ну, хто? Ось два тижні вибивав для своєї контори бочкотару. Зробив чудо. А приїду, і начальство навіть спасибі не скаже. Наш директор Василь Микитович Очкур думає, що тільки на ньому все й три-

мається. Подумаєш, який пуп землі знайшовся!

— Такі вони всі, — обсмоктуючи кістку ляща, кинув партнер.— У нас директор — Северин Медонос. Так думаєш, від того, що у нього таке прізвище, — людям солодко? Налишеш «зартальний звіт» — лялечку, а він причепиться — не всі, мовляв, дані враховані, і переробляй... Алігатор.

Випили ще по одній.

Редька поклявся: як тільки приїду, скажу Очкуру в очі усе, що думаю — хай не задається. А як не допоможе — піду, куди слід, а коли треба — ще вище.

І чоловік у спортивному виявив пристрасне бажання схрестити шпаги з Медоносом...

...Прокинувся Саливон Дмитрович останнім.

Його очі одразу зустрілися з настороженим поглядом пасажира у спортивному, що сидів блідий і пригнічений.

Зайшов уже поголений, умитий радикулітником.

— Таки очуняли,— прорік багатозначно.— Ну, вчора ж ви відзначились... У мене поперек крутило, не встиг задрімати, як прокинувся. От і довелось мимоволі слухати ваші пересуди й про Очкура, і про Медоноса, і про все інше. А воно, знаєте, і стіни вуха мають...

Чоловік у спортивному поліз у валізу, дістав пляшечку валокордину і став капати в пластмасову чарку.

— Серце,— сказав він.— Може, навіть грудна жаба.

Настала напружена тиша. Порушив її ліричний мрійний голос Саливона Дмитровича:

— Оце приїду й одразу — в контору. Скучив за товаришем Очкурком. Хочу його порадувати бочкотарою...

— А я інакше й не мислив,— знизав плечима чоловік у спортивному.— Робота перш за все. Наш трудяга Медонос так учить людей своїм прикладом...

Провідник прибрав на столі. Запропонував чаю. Цей напій був конче потрібний принаймні двом із трьох у купе.

Обоє вони вирішили написати подяку провідникові.

До чаю у провідника нічого не було. Фортуна дала можливість Саливону Дмитровичу відзначитись. Він урочисто розкрив портфеля зі штучної шкіри і поклав на стіл пачку печива «Привіт».

Олександр ГОРДИЙ.

ЖМЕНЬКА КОЛЮЧОК

Мал. П. КОГАН

Золотий фонд — гроші, приховані від дружини.

Самовбивство — найкращий спосіб своєчасно піти з літератури... Чомусь це до вподоби лише геніям.

Один пив біле вино і мав червоний ніс. Інший пив червоне, а вмер від білої гарячки. Примхи долі...

Чорнило буває синім, зеленим, червоним, чорним... Але чорнити може однаково.

Микола РУДНИЦЬКИЙ.

Люди закочують рукави по-різному: одні, щоб стати до бою, інші — щоб умити руки.

— Боже, яке сріблясте й ажурне мереживо, який витвір мистецтва! — в радісному захопленні продизжчала Муха... і тут же опинилася в тенетах Павука.

Олександр КИЗИМ.

— Ну, тепер переконалися, як він працює?

Мієрміліс СТЕЙГА

ТВОРЧІ УМОВИ

ГУМОРЕСКА

— У вас же чудові умови, — ознайомившись з моїми документами, вигукнув інспектор квартирної діли. — Тридцять квадратних метрів на трьох! Невже цього замало?

— Розумієте, ми утрюх мешкаємо в одній кімнаті. Малий реве, дружина грає на фортепіано, бо вона піаністка. Окрім того, квартира комунальна, сусіди вмикають радіоприймачі й телевізори на повну гучність, діти пустують, а коли до когось приходять гості, то хоч з хати тікай. Працювати за таких умов неможливо. Адже я творча людина.

— Розумію, розумію, проте нічим зарадити не можу, — розвів руками інспектор. — Творчість — не вельми переконливий аргумент для того, щоб давати вам іншу квартиру. Один пише романи, інший колекціонує поштові марки або ж метеликів і наклеює їх в альбом. Книжок та альбо-

мів у таких суб'єктів — хоч греблю гати. Захаращують помешкання різним мотлохом так, що самим ніде жити, а тоді вимагають, щоб їм дали нову квартиру. А де взяти? Хм, от якби з вами мешкала якась бабуся, котрій лікар суворо заборонив сходити на п'ятий поверх, то ми, можливо, змогли б вам чимось допомогти.

Я зважив на добру інспекторову пораду й викликав із села тещу. Відтоді моє життя стало ще гіршим. Теща була глухенька і через те що недочувала, завжди кричала на повен голос так, що бряжчали шибки. Про творчість годі було й думати. Пов'язавши голову вогким рушником, я насилу склав чергову заяву до райвиконкому.

— Нічого не вдієш, — заперечливо похитав головою інспектор. — Щоб одержати нову квартиру, треба, аби

на кожного мешканця припадало не більше чотирьох квадратних метрів, а у вас — аж по вісім. Якби з вами в кімнаті жив ще хтось, тоді...

Ми з дружиною порадилися і вирішили викликати її брата з жінкою та двома дітлахами. Тепер моє життя перетворилося на справжнє пекло. Діти билися й галасували, жінки сварилися, швагер пиячив із сусідом у нашій кімнаті й надривно співав...

Проте сьогодні я в чудовому гуморі. Учора отримав ордер на трикімнатну квартиру з усіма вигодами у новому будинку. В одній кімнаті мешкатиме теща, у другій — швагер з родиною. Буде окрема кімнатка і в нас — аж шістнадцять квадратних метрів! Чом би не радіти!

Переклала з латиської
І. ЛИПОВЕЦЬКА.

РОЗВАЖЛИВИЙ ПЕС

ЖАРТ

Кіт. Собаку шпетив, ганив:
— Щось ти гавкати став погано.
Пам'ятаю ж бо: раніш
Гавкав ти сильніш і зліш.
— Бо мені хазяїн клятий
Гірше їсти став давати.
А я так собі сказав:
Як гам-гам, так і гав-гав.

ОПТИМІСТИЧНА РЕЦЕНЗІЯ

Він молодий ще — біля сорока,
І є талант, звичайно, в юнака.
Якщо він рихлість стилю переборе
І над собою працюватиме багато,
То, безумовно, років через сорок
Вже можна буде і надрукувати.

Адам ОВСІЄНКО.

м. Обухів
Київської області.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— І ти ще кажеш, що в рот не брав?!!

НАРОДНІ УСМІШКИ

НЕ РОЗГУБИЛАСЬ

— Тітко, злязьте з воза, коням важко тягти вгору, — сказав дядько.

— А якби ви свиню везли, то теж би їй наказали злязати з воза? — обурено запитала тітка.

Повідомив В. В. САКОВСЬКИЙ
з м. Вільшанки Вілоцерьківського
району Київської області

ЗНАВЕЦЬ

Приїхав чоловік із своєю дружиною з міста в село. Дружина побачила ставок і скрикнула:

— Подивись, чоловіче, яке море!

— Це не море, а ставок. Море разів у три більше, — відповів чоловік.

Повідомив П. В. ЛИТВИНЮК
з смт Погребища
Вінницької області.

ДОБРИЙ ВЕЧІР

Дядько, як тільки зустрічався з урядником — чи то вранці, чи вдень, чи ввечері, — завжди казав:

— Добрий вечір...

Урядник не витерпів, зупинив дядька й запитав:

— Ти чому, коли б не зустрів мене, «Добрий вечір» кажеш?

— Та тому, що як побачу вас, у мене одразу в очах темніє.

Повідомив І. КОНОНОВ
з м. Кіровограда.

НІЧОГО ДИВНОГО

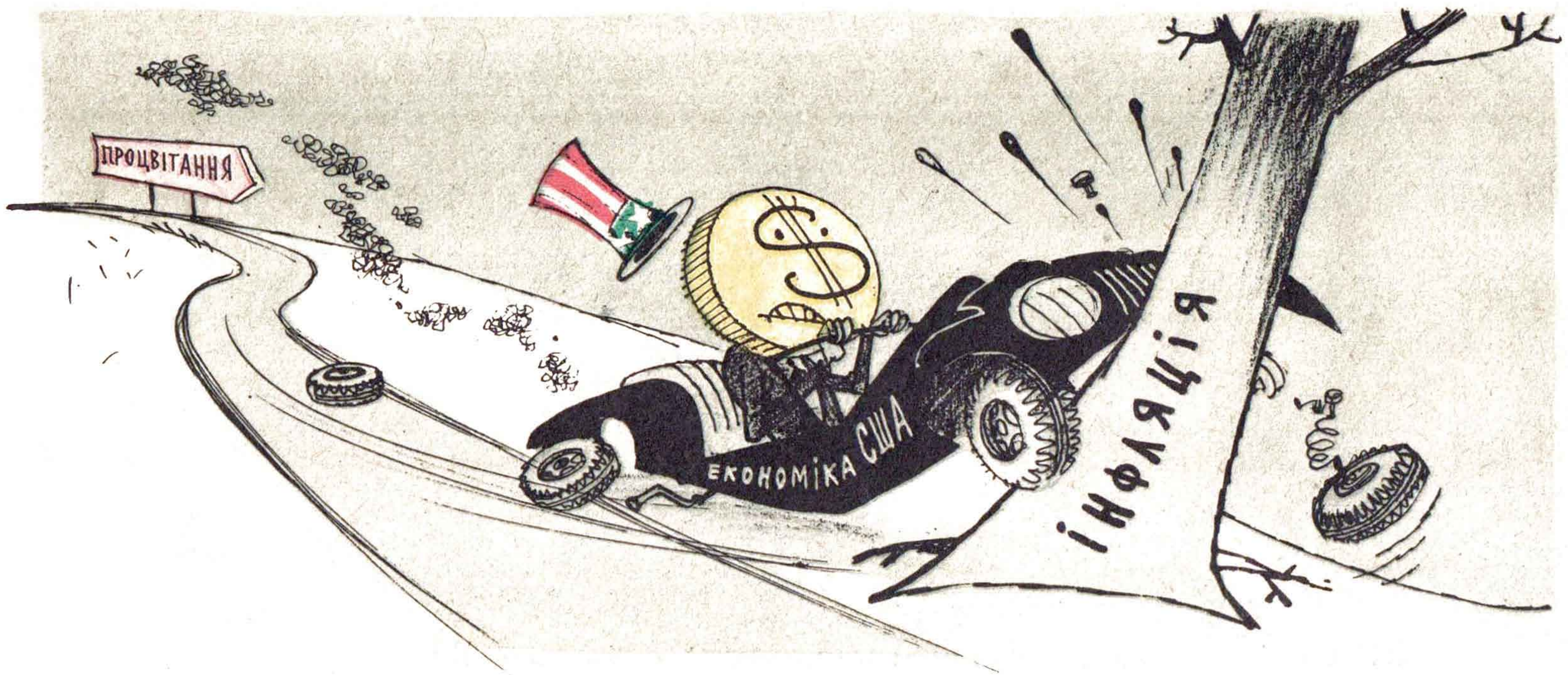
Стоїть пан перед дзеркалом і зачісується. Каже слугі:

— Щось у мене волосся випадає!

— То не диво, пане, — навесні усяка скотина линяє.

Повідомив Я. НЕЧАЙ
з м. Кременця
Тернопільської області.

Без слів.

ОЦЕ — ПАРТНЕРСТВО!

Тепер американські робітники не просто собі робітники, а соціальні партнери підприємців. Саме так називає їх капіталістична преса США. Яке це партнерство, видно хоча б із такого факту.

Недавно власник однієї фабрики зібрав найкращих робітників і сказав їм: «Минулого року ви працювали добре, прибутки підприємства підвищилися. За це кожний з вас одержить чек на двадцять доларів. Якщо ви й наступного року будете так само добре працювати, я ці чеки підпишу...»

...Було колись одне ягня партнером вовка.

ЗАЖДІТЬ ТРОХИ!

Шість мільйонів безробітних у Сполучених Штатах можуть тепер радіти — перед ними відкрилися світлі перспективи: матимуть роботу!

Сам президент Сполучених Штатів Річард Ніксон запевняє, що таке буде. І спирається при цьому не на белькотіння якихось там дилетантів. Ні, у своїх прогнозах президент спирається на 520 машинописних сторінок доповідної записки, підготовленої спеціальною комісією, до складу якої, за словами газети «Нью-Йорк таймс», увійшли «кращі уми Америки».

І президент анітрохи, виходить, не за сумнівався, бо швиденько обнародував ту доповідну — виклав її положення у своїй недавній промові перед великим форумом підприємців і профспілкових босів.

Тепер американські безробітні можуть бути спокійні — точно знають, скільки їм чекати залишилося: отой обіцяний рай для них має настати у 2049 році...

Значить, як на американські масштаби, обіцяного не сім, а 78 років ждуть!

А якщо й через тих 78 років обіцянка залишиться тільки обіцянккою, то з кого тоді питати?!

Так що й американські обіцяльники теж спокійними можуть бути. Це вже точно!

ТРОХИ СТАТИСТИКИ

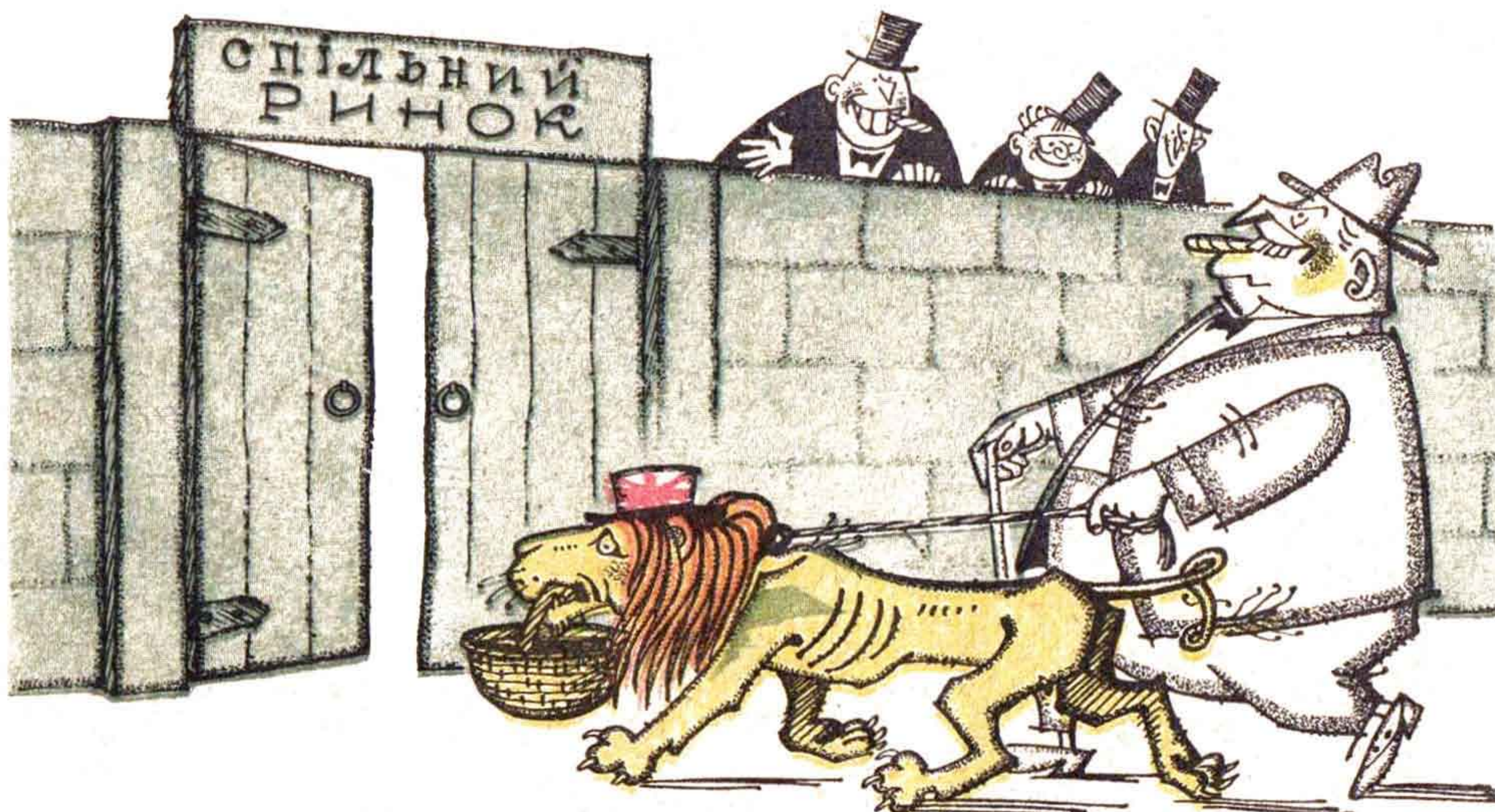
Хтось сказав, що немає веселіших цифр, ніж американська статистика. Отож, трохи тієї статистики.

Ось, наприклад, чергова «веселенька» добірочка цифр: протягом лише одного 1970 року в США було заведено судові справи по обвинуваченню у зв'язках з гангстерськими зграями на 122 суддів, прокурорів та інших високих осіб американської Феміди, на 466 мерів і аж на 23 тисячі поліцаїв — від рядових до офіцерів. Тільки по обвинуваченню в хабарництві заведено справи на 4912 державних службовців різних рангів.

От і збагніть при такій ситуації, де кінчається закон і починається зовсім протилежне.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

На ринок...

БІЛІ ВІРШІ

Він білі вірші у журнал послав.
Іх розхвалили навіть друзі щирі!
А відповідь читав — очам не вірив:
Йому з журналу рецензент писав,
Що білі вірші вийшли... надто сірі.

РОЗГНІВАНИЙ КРИТИК

— Ну, де й коли таке було, скажіть,
І як, дозвольте, все це уявляти;
Поету — тільки... вісімнадцять літ,
А він — любовну лірику писати!
А досвід — де?
А шлях життєвий де?..
Ви бачите, яка це птиця рання?!
Як сивина на скроні упаде —
Тоді — будь ласка, можна й про
кохання.

Зіновій ЛАВРЕНЮК.
с. Кошелівка
Житомирської області.

ПЛАГІАТОР

— Згорю увесь я в творчому вогні,
Про мене зашумить здивована планета!..
Він не згорів, а просто... погорів,
Укравши вірш маститого поета.
Василь ЛИСЕНКО.

Сатиричні Мініатюри

ЛИСЯЧА ЧЕСТЬ

Лев Лисоньку високим наділив
постом,
Бо вміла та вилять і сьак, і так
хвостом.

ЗА БАТЬКІВСЬКИМ ПОРОГОМ

Курча, що тільки вилізло з Яйця —
Цвірінь:

— Чия ж вона, халупа ця?!
Володимир ВОВК.
с. Підгородне
на Дніпропетровщині.

УЗЯВ

Із виробничої наради
Гнат приволік стільця до хати.
— Бо, — каже, — сам директор
радив,
Щоб із наради щось узяти.
Володимир ГУЗІЙ.

НЕ СТЕРПІВ

Каже батько: — Ось закінчиш школу —
Підеш вчитись в інститут, Миколо...
Син скипів: — Та досить вже вам, тату,
Інститутом тим мене лякати!

ДРУЖБА ДРУЖБОЮ...

— Куди, Зайчиську, мчиш? Чого злякався
так дуже?
— Та Лев сказав: «Дай лапу, друже!»
Кость МИХЕІВ.

ВИКРУТИВСЯ

Ізнов до норми не дотяг
хитрун Ілля
І, виправдовуючись, так лукавив:
— Я з вогником би вугольок
рубав у лаві,
Так техніка безпеки, бач,
не дозволя!

ДЛЯ АПЕТИТУ

— Йй-бо, спочатку пив я
оковиту
По чарочці для апетиту.
Тепер такий на неї, браття,
апетит,
Що без горілки вже не милий
світ.

Анатолій КЛИЧКОВ
м. Горлівка.

СТРАШНЕ ПЕРО ЖЕ В ГУСАКА...

«ОБЯВА
Продається фотоапарат «Школьник» роз-
мір кадра 50 × 60, Державна ціна 6,50 коп.,
але відпускаю за 6,49 коп., тому що не має
об'єктива, і ведучого барабана.
Звертатися до Люсіного Колі жінки».
(Із оголошення).

Надіслав В. КУХАРЧУК.

с. Комаргород
Томашпільського району
Вінницької області.

«Мною, Дудкіною А. Г. спалено три тон-
ни вугілля разом зі сторожем».

(Із акта).

Надіслали **В. ТЕЛЕШ** та **Л. БРОВКІНА.**

«Капітан з головою — 40 коп., капітан
без голови — 80 коп.»
(Із напису в рибному магазині).

Надіслав В. РЯДОВИЙ.

м. Фастів.

«Прежде чим критикувати кого треба по-
думати може це глибоко уважаючий сьбя
чоловік».

(Із відповіді в газету на критичний
виступ).

Надіслав Б. НЕВІНЧАННИЙ.

м. Дніпропетровськ.

«Начальник автостанції тов. Волков
роз'яснив гр-ну Хомра, що книгу скарг він

йому не може видати, бо остання знахо-
диться у нетверезому стані».

(З відповіді в редакцію).

Надіслав М. ГРОШКО.

м. Хмельницький.

«Я, Завадський Л. И. 19 апреля не вий-
шов на роботу в связи з тим, што ходив у
церкву, із шинку з хреном і пив водку.
Што и обьясняю».

(Із пояснювальної записки).

Надіслав В. ДУБОВИК.

м. Ровно.

«Причина пожара — неправильное поведе-
ние з огнем хозяйни во время рождения те-
льонка».

(Із пояснювальної записки).

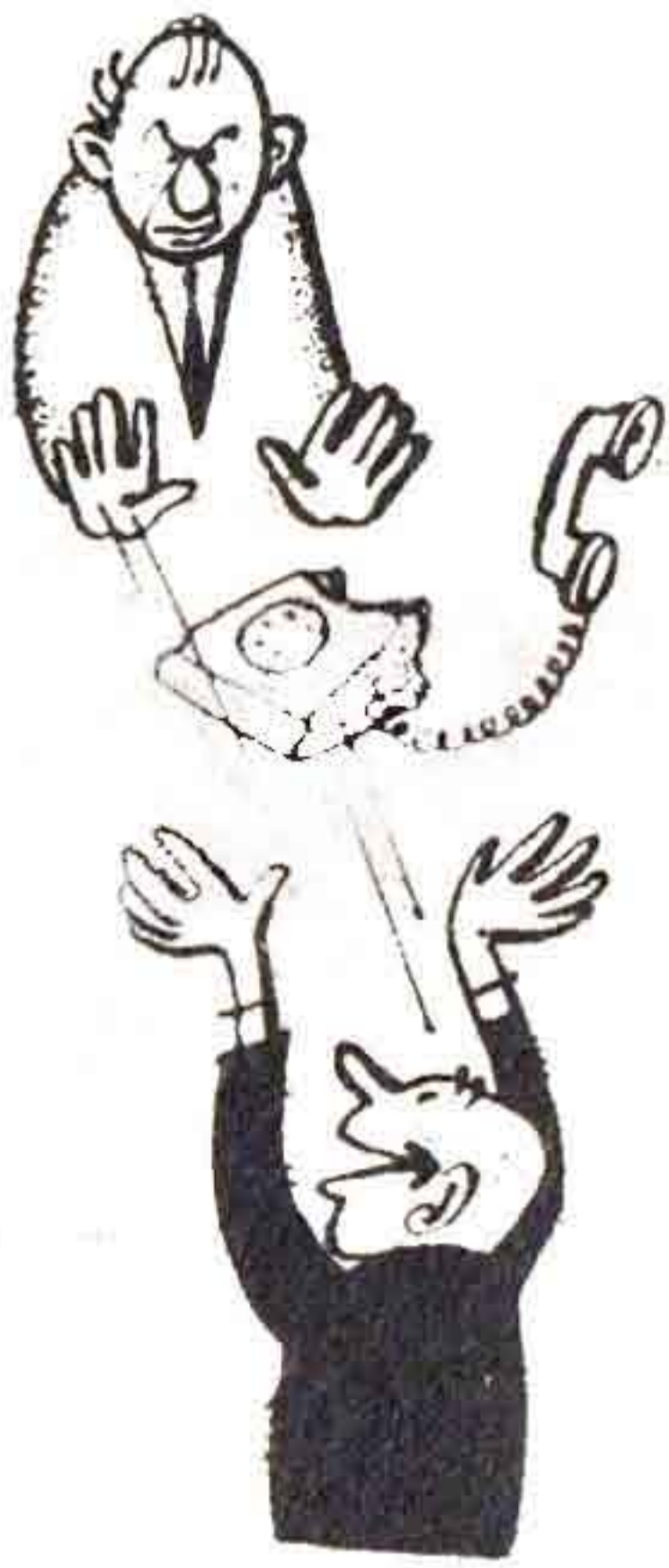
«Учитуючи плохую кліматичеську погоду
є мненіє перенести весняні роботи в садах
на другу половину літа».

(Із доповідної бригадира).

Надіслав О. КЛИМІША.

м. Ічня
Чернігівської області.

Друже Перче!

Бачив, як дітлахи граються в зіпсованого телефону? А чи не хочеш подивитися, як тією ж грою розважаються дорослі люди?

Якщо таке бажання є, приїдь до нас у Кіровоград і завітай на вулицю К. Маркса, 53, де розміщені магазини «Овочі — фрукти», «Меблі», «Продовольчі товари» та «Риба». В кожному з цих магазинів є телефон, і скрізь він німотно мовчить. А все через те, що по сусідству з цими магазинами готується майданчик для нового будинку. Землю тут перерили, телефонний набель пошматували, а до ладу його привести — нікому. Начальник телефонно-телеграфної станції т. Карнаван киває на керуючого трестом «Кіровоградпромбуд» т. Сафронова: він, мовляв, буде, він і руйнує. А той, в свою чергу, — на господаря майбутнього будинку, бо твердо впевнений у тому, що саме він мусить розплачуватись за недбалість будівельників.

Отак уже рік дорослі люди заповзято грають у зіпсованого телефона, а у нас, працівників прилавка, тим часом робота шкутильгає.

ШІСТЬ ПІДПИСІВ.

м. Кіровоград.

Як ти гадаєш, який зв'язок між тарілками і шоколадом? Виявляється, їх зв'язує не тільки те, що шоколад можна на тарілку покласти. От продавці в Іллінецькій райспоживспільці вважають, що апетит покупця на шоколад прямо пропорційний його потребі в посуді. Наприклад, хоче людина придбати одну тарілку — їй упишають одну плитку шоколаду, треба шість тарілок — дають шість плиток.

Може б, ти, Перче, пояснив цим торговельним діячам, що від того шоколаду покупця зовсім не солодко.

А. ОНИЩУК.

Вінницька область.

В одному з твоїх цьогорічних номерів ми прочитали байку «Свиня в місті». Свиня в ній дуже бідналася, що не може знайти калюжі для відпочинку. То хай та нещасна тварина приїздить до нашого села.

Тут у будь-яку пору на шляхах такі калюжі, що найвибагливіша льоха буде задоволена по самі вуха.

Як ти розумієш, Перче, поділити цю свинячу радість ми аж ніяк не можемо.

Т. ТУРЖАНСЬКА.

с. Іванківці
на Житомирщині.

Якщо ти захочеш навідатися до нашого районного центру — не забудь прихопити бідончик з питною водою. Не завадить. Наша Петропавлівка, звичайно, знаходиться не в Кара-Кумах, і води тут, на перший погляд, хоч залийся: і в річках Бикті та Бичок, що впадають в Самару, і в колодязях — на глибині не більше 3—4 метрів, і у водопровідних кранах... Але вживати ту воду для пиття а чи приготування борщу не рекомендуємо. Бо в річках вона брудна, в колодязях солена, а у водопроводі іржава, та ще й з домішками мазуту.

На будівництво свердловин, водонапірних башт (їх у селищі вже більше десятка), водопроводу та водозабірних колонок селищна Рада і комбінат комунальних підприємств щороку витрачають десятки тисяч карбованців. Та плывуть ті гроші за водою, яка так само щороку прориває залізні труби й утворює на вулицях навіть у найзасушливішу пору року непролазні болота.

Оті болота і є єдиною надією петропавлівців. Вони сподіваються, що колись таки в тих болотах застряне хоч одна з машин, котрі підвозять здалека джерельну воду для деякого з місцевого керівництва. Прийде товариш додому, вислухає домашню критику — отоді, може, й займеться впритул проблемою селищного водопостачання.

Ю. РОДЯКІН.

Дніпропетровська область.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Працювати так, щоб не було жодної снарги, твердо вирішили головний кухар Сапонова і касир Куламбет з кафе «Супутник», що в селищі Буча. Обидві працівники цього закладу громадського харчування додержували свого слова до кінця. Хоч страви тут готувалися дуже низької якості, але жодному відвідувачу так і не вдалося записати снарги. Ім просто ніколи не давали книги снарг.

Лист про це надійшов до нашої редакції. Як повідомив голова Ірпінського міського комітету народного контролю т. Фрейберг, такі факти мали місце. Адміністрацією «Ворзелькурортторгу» тт. Сапонова і Куламбет з роботи звільнені.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

☆ До редакції надійшов лист про те, що помірники Смілянської меблевої фабрики (Черкаська область) Немна С. І. розбазарює вугілля.

Як повідомив заступник міністра лісової і деревообробної промисловості УРСР тов. Романов, розслідуванням встановлено, що такі факти мали місце. Немна продав стороннім особам вугілля на 226 крб.

За незаконний продаж вугілля Немну з роботи знято. З нього також утримано і внесено у насу фабрики 226 крб.

☆ «3 олівцем по Новгород-Сіверському» — так називався фейлетон у № 12 журналу, в якому йшлося про незадовільний стан благоустрою цього міста та недоліки в роботі комунальних, побутових, торговельних і автотранспортних організацій.

Заступник голови Чернігівського облвиконкому тов. Горбань повідомив редакцію, що фейлетон було обговорено на засіданні Новгород-Сіверського міськвиконкому, в колективах

облпобутуправління, облрембудтресту, а також в облвиконкомі з участю керівників обласних відділів і відомств.

Критику визнано справедливою.

Облвиконком зобов'язав керівників Новгород-Сіверського райвиконкому і міськвиконкому зробити все необхідне, щоб усунути зазначені у фейлетоні недоліки, значно поліпшити роботу комунальних, побутових, торговельних і автотранспортних організацій.

На благоустрій міста виділено 160 тис. крб.

☆ Учасники художньої самодіяльності Горохівського району на Волині поснаржилися Перцеві на те, що завідувачий районним відділом культури Ліпич М. А. не виділив їм автобуса для поїздки у Луцьк на творчий звіт самодіяльних композиторів. Про це у № 13 журналу було надруковано листа.

Голова Горохівського райвиконкому тов. Жабровець повідомив редакцію, що тов. Ліпичу оголошено догану.

Мал. А. СВИНЦОВА

— А ви, мамо, кажете, що мене кіт не злякався...

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 21 (871),
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 1. X. 1971 р. Підписано до друку 18. X. 1971 р. БФ 26881
Папір 70×108¹/₂. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

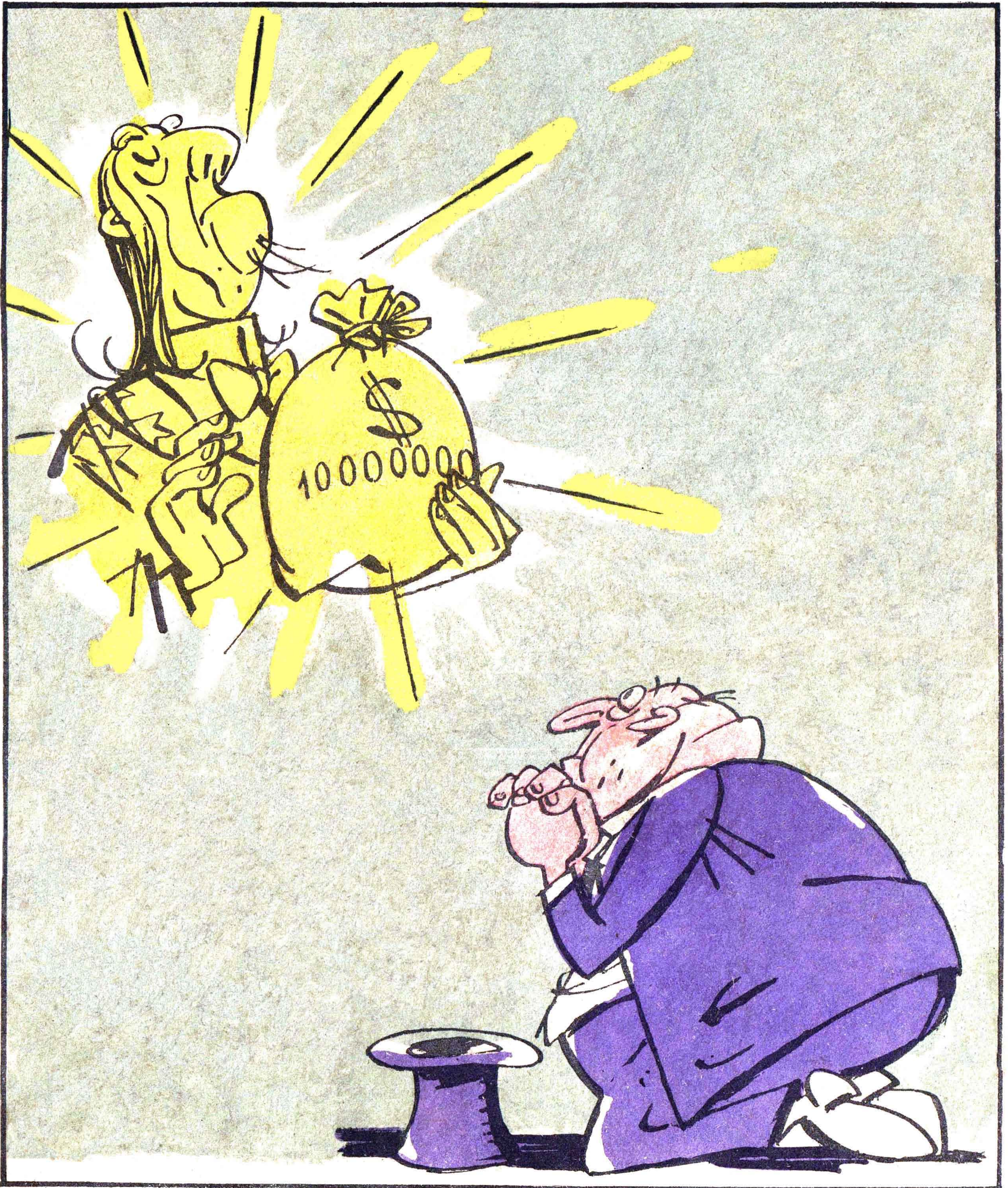
Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зап. 05614. Тираж 2 335 000 прим.

Отсканировал О. ЛЕСЬКИВ, обработал А. ЛЕБЕДЕВ для <http://perec-ua.livejournal.com/>

МОЛИТВА БІЗНЕСМЕНА

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Боже, затягни паризькі переговори по В'єтнаму до другого потопу!..